PROMIN

ПРОМІНЬ

No. 2
FEBRUARY
1983

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIV ЛЮТИЙ 1983 Ч. 2

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 2 FEBRUARY, 1983 VOL. XXIV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

Леся Українка — І ти колись боролась 1
П. Арсенич — Леся Українка на Гуцульщині 2
Тарас Мельничук — Монологи Лесі Українки 3
Христя Алчевська — До збуджених надій 3
З. Орест — Виставка картин Петра Шостака 4
Уляна Пелех — „Розстріляне відродження" і шестидесятники в українській літературі 5
Н. Іванишин — Свято книжки 6
В. Доброліж — П'ятнадцята світова конференція музичного виховання 7
Ярина Зоряна — Синові в Альбом 9
(НК) — Журнал і ми 14
Ronald Reagan — Presidential Proclamation 15
Declaration No. 1: Founding Document 15
Roma Franko — The Other Canadians 15
Г. Загоруйко і А. Бойчук — Звіт пров. З'їзду 18
Г. У. — Передріздвяна вечеря 19
Г. Сенишин — Мистецька виставка 20
Ігор Калинець — Церква 20
З. Орест — Ювілей І. і К. Грицаків 21
Відділ для дітей 22
Громадська і родинна хроніка 23
Квіти незабутнім 31
Стефанія Кульба — Довкола дому 32
Іванна Вахна — Українська вишивка 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Листівка з краєвидом з Буркута, на якій є автограф Івана Франка і Лесі Українки, гляди стор. 2.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1982

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон ..... $ .50
Вибране, Г. Мандрика 1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко 6.00
Довідник про Союз Українок Канади ..... .10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низин. ..... .25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська 1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки 2.50
Навчаймо дітей своїх української мови, Митр. Іларіон ..... .20
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки 10.00
На Роковини Івана Франка 1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька 1.50
П'єси для молоді 2.50
Програма для садочків, С. Магус 1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК 2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської 1.00
Програма на свято Св. Миколая 3.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської ..... .50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК 10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська ..... .75
Статут Союзу Українок Канади ..... .25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК 15.00
Три сильветки, Л. Білецький 1.50
Українські коляди, С. Яременко ..... .75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова 3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак 2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді 6.00

ТАКОЖ МАЄМО НА СКЛАДІ:

Візитівки „гийсті новтс" з смолоскипом ..... тузин 1.50
Портрет Лесі Українки 2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом тузин ..... тузин 1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу 5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок 1.50
СМОЛОСКИП — відзнака Союзу Українок Канади 15.00
Срібні ложечки з смолоскипом 12.00

Додайте 10% на опалту пошти! Пишіть до:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man.. Canada

Леся Українка

І ТИ КОЛИСЬ БОРОЛАСЬ...

І ти колись боролась, мов Ізраель,
Україно моя! Сам Бог поставив
супроти тебе силу невблаганну
сліпої долі. Оточив тебе
народами, що мов леви в пустині
рикали, прагнучи твоєї крови,
послав на тебе тьму таку, що в ній
брати братів не пізнавали рідних,
і в тьмі з'явився хтось непоборимий,
якийсь дух часу, що волав ворожо:
„Смерть Україні!" Та знялась високо
Богданова правиця і народи
розбіглися, немов шакали ниці.
Брати братів пізнали і з'єднались.
І Дух сказав: „Ти переміг, Богдане,
тепер твоя земля обітованна!"
І вже Богдан пройшов по тій землі
від краю і до краю. Свято згоди
між ним і Духом гучно відбулося
в золотоверхім місті. Але раптом
Дух зрадив. Знову тьма, і жах, і розбрат.
І знов настав єгипетський полон,
та не в чужій землі, а в нашій власній.
А далі розлилось червоне море
і розділилося по половині
і знов злилось до купи й затопило
кого? Ой, леле! Новий фараон
пройшов живий поміж Червоне море,
але козак з конем пропав на віки.
Співай, радій, ненависна чужинко,
бий в бубон і лети в танок з нестями,
кінь і їздець в Червонім морі згинув,
тобі зостався спадок на прикраси,
бо зносиш ти України клейноди,
святкуючи над нею перемогу.

Такий для нас був вихід із Єгипту...
немов потоп. Заграло та й ущухло
Червоне море, висохло й осталась
безрадісна пустиня після нього,
і став по ній блукати новий Ізраель,
по тій своїй землі обітованій,
немов якась отара безпричальна.
З отарою блукали й пастухи,
в ночі за тінню йшли, а в день з вогнем.
Коли ж у їх з'явився духе величний,
що вогняним стовпом палав у тьмі
а в день ішов, мов туча грізно-біла,
вони не вірили своїм очам
і в розтіч розбігались манівцями,

і попадали ворогам в полон.

Чи довго ще, о Господи, чи довго
ми будемо блукати і шукати
рідного краю на своїй землі?
Укий ми гріх вчинили проти Духа,
що він зламав свій заповіт великий
той, взятий з бою волі заповіт?
Так, доверши ж до краю тую зраду,
розбий, розсій нас геть по цілім світі —
тоді, либонь, журба по рідним краю
навчить нас, де, і як, його шукать.
Тоді покаже батько свому сину
на срібне мариво у далині
і скаже: „Он земля твого народу!
Борись і добувайся батьківщини,
бо прийдеться загинуть у вигнанні
чужою-чуженицею в неславі".

І може дасть нам заповіт новий
і Дух нові напише нам скрижалі.

Але тепер? як маємо шукати
свого народу землю? хто розбив нам
скрижалі серця, духа заповіт?
Коли кінчиться той полон великий,
що нас зайняв в землі обітованій?
і доки рідний край Єгиптом буде?
Коли загине новий Вавилон.

ПРОМІНЬ, лютий 1983

Леся Українка на Гуцульщині

Леся Українка дуже любила мальовничі Карпати, працьовитих людей цього краю. Влітку 1901 року поетеса гостювала на Буковині у письменниці Ольги Кобилянської, яка порекомендувала їй підлікувати своє здоров'я на Гуцульщині, в Буркуті. Леся Українка разом з Климентієм Квіткою вирушила в дорогу через Вижницю, Кути, Косів і 20 липня зупинилася в гуцульському селі Яворові, що славилося своїми мистецькими традиціями. Тут працювали тоді славетні різьбярі брати Василь, Микола і Федір Шкрібляки, мешкала родина Окуневських, з якої вийшли громадські діячі адвокат Теофіль, лікар Ярослав і їхня сестра Ольга — знана піяністка. Окуневські підтримували тісні зв'язки з видатними діячами української культури І. Франком, М. Павликом, М. Драгомановим, Остапом Терлецьким (він теж жив деякий час у Яворові), письменниками О. Маковеєм, Н. Кобринською, О. Кобилянською. Окуневські мали велику бібліотеку з творами українських, російських і західноєвропейських письменників.

Леся Українка не випадково зупинилася в Яворові. Вона знала Теофіля й Ольгу Окуневських. Вони радо зустріли дорогу гостю. В листі до Ольги Кобилянської Леся писала, що до „Яворова їхалося дуже добре", в Яворові „дуже симпатично і мило..."

Будинок Окуневських, де зупинялася Леся Українка, зберігся і досі.

21 липня Леся Українка прибула до Криворівні, де її радо зустріли І. Франко та відомий фольклорист В. Гнатюк, які тут відпочивали. Зупинилася письменниця у громадсько-культурного діяча Олекси Волянського. У Волянських в різні часи бували письменники І. Франко, М. Коцюбинський, Г. Хоткевич, О. Кобилянська, О. Маковей, А. Крушельницький, етнограф і фольклорист В. Гнатюк, художник І. Труш, І. Северин, М. Жук, літературознавець М. Могилянський та багато інших знайомих Лесі людей.

У листі до О. Кобилянської від 1 серпня 1901 р. вона повідомляла: „Прийняли Волянські дуже добре та ще й потім дали нам до Буркута цілу пачку книжок, переважно етнографічних. Бачили ми там Франків і Гнатюків. Франко дуже хвалив „Під голим небом". (Оповідання О. Кобилянської — П.А.).

До Буркута поетеса прибула 24 липня і проживала тут до 30 серпня. Серед чарівної природи Леся Українка не тільки лікувалася, а й зустрічалася з людьми, багато читала, працювала над творами „Одержима", „В пущі", написала кілька поезій, в яких висловила своє захоплення красою гуцульського краю.

Аби провідати Лесю Українку, в Буркут 1 серпня приїхав Іван Франко і пробув там п'ять днів. Він приносив поетесі смачну гірську рибу — форель, яку ловив у Черемоші, співав їй галицькі народні пісні. Климент Квітка занотував тоді з голосу Франка тридцять дві народні пісні. Текст однієї з них — „Чому, сину, не п'єш, чому не гуляєш" — записала Леся Українка.

В Івано-Франківську Стефанія Стефанович-Литвинович зберігає як дорогу реліквію поштову листівку з видом Буркута і автографами Лесі Українки, І. Франка та інших. Вона тоді 12-літньою дівчинкою відпочивала зі своєю мамою Ольгою Стефанович у Буркуті й розповіла працівникам нашого музею про людей, які відпочивали тоді разом з Лесею Українкою, про те, як вони організовували концерти, літературвечори, щосуботи надвечір палили ватру на березі Черемоша, співали пісень, читали вірші.

Од'їжджаючи з Буркута, Ольга Стефанович придбала листівку з краєвидом, на якій написала: „Спомин з Буркута" і попрохала всіх, хто перебував у той час там, залишити на листівці автографи.

На листівці — напис: „Др. Іван Франко", „Леся Українка". На звороті залишили підписи багато інших людей, серед яких — композитор М. Харжевський, адвокат Л. Кульчицький, учитель з Коломиї Т. Рибак, дочка Ольги Стефанович Стефанія, з якою дуже здружилася Леся Українка.

Повертаючись з Буркута, Леся Українка через дощі затрималась у Довгопіллі. Там вона проживала в Івана Попеля. У нього в різний час гостювали І. Франко, О. Кобилянська, О. Маковей, М. Черемшина, В. Стефаник.

Є здогадки, що Василь Стефаник був тоді в Довгопіллі і зустрічався з Лесею Українкою. Поетеса повідомила Стефаника, що прибуде до Довгопілля і буде рада бачити його. А в листі від 27 серпня 1901 року до О. Кобилянської писала, що невдовзі виїжджає з Буркута, пробуде кілька днів у Довгопіллі. „Десь дорогою сподіваюсь бачити Стефаника, бо писав, що хотів виїхати кудись попротив мене, аби побачитись".

Тарас Мельничук

Монопоги Лесі Українки

ЛИСТ О. КОБИЛЯНСЬКІЙ

"...Рушайте до мене сюди якомога раніш... Околиця тут гарна, горизонт широкий... Будемо човном плавати і просто руками, коли вмієте: будемо читати, розмовляти, я буду вам грати Шумана і Шопена... українських пісень масу у власній транскрипції..."

З листа Лесі Українки з Гадяча (Зеленого Гаю) Ользі Кобилянській.

Зелений Псло... Зелений Гай... зелена іва...
А вийди, Слово, скупане в любистку...
Ти не хилися, івонько, — всміхнися...
Я щаслива,
Як без дитятка зоряна колиска,
Ой люлі-люлечки та люлі, —
Хай Псло колише іву, а я — Слово.
Мене забули ще не всі зозулі,
Й зреклись не всі барвінки чорноброві.
Ще хтось Чорненький*) думає про Лесю.
Журавкою курличу — Сестру кличу.
А місяць ходить, місяць жде над плесом.
А місяць певен: іва — вічна, сум — не вічний.
Не вічний сум. Не вічний біль. І ми — не вічні.
Та поки плава білий лебідь,
Бачитись нам треба.
На вівтарі життя горять ще наші свічі
І дивиться у Псло вкраїнське небо.
У Псло і Прут... Що межі і кордони?!
Одна вода, одна жура, один у нас любисток.
І то ніщо, що я колишу свою долю,
Як без дитятка зоряну колиску.
Приїдь, Сестрице... Гратиму Шопена...
А як і він нам чужиною серце стисне,
Ми підемо у гай зелений...
А в Гаю Зеленім
Росою капле з іви Материна Пісня.

---

* „Хтось Чорнецький" — так поетеса називала в листах Ольгу Кобилянську.

ДІВОЧЕ

**„Стояла я і слухала весну...
Вона мені співала про любов".**

Леся Українка

Се не зорі... Душа моя світає яро,
Немов конвалія, загублена у лісі.
Де ти, кого краплина мого жару
І ласки тихої, як пісня ластівки у стрісі.
Зробити може Богом, генієм, Орфеєм,
І Лелем, і людиною в ту ж хвилю,
Піднести в бірюзову щастя сферу,
Коли найвище з слів — це слово: „Мила"!
Де ти, високий, як блакитний птах в польоті,
З розкриллям серця і розкриллям брів,
Кому мого чекання сині ноти
Звучали б музикою сонця й яворів?
Де ти, чия вабка плавка ненавмисна
Мене в конвалію перетворила б чи спалила?...
Спалила... Хай... Лише б
не відібрала в мене пісню:
Та пісня — України крила.

Громадськість Гуцульщини проявляла велику зацікавленість до перебування великої поетеси у Карпатах. Спілкування з нею справило великий позитивний вплив на галицьку інтелігенцію.

Нині в Буркуті встановлено пам'ятний знак з барельєфом Лесі Українки. Автор його — скульптор М. Анденок. З нагоди 110-річчя від дня народження Лесі Українки в Івано-Франківському краєзнавчому музеї відкрито виставку про життя і творчість геніяльної поетеси та перебування її на Гуцульщині.

П. Арсенич,
старший науковий працівник
Івано-Франківського краєзнавчого музею

Христя Алчевська

ДО ЗБУДЖЕНИХ НАДІЙ

Химерна гра моїх думок,
Мов промінь місяця неясний,
Мов тихе сяєво зірок
Крізь яблунь цвіт весняний рясний.

Химерний сон душі і мрій,
Що тихо мене обгортає,
І рій розбуджених надій —
Ласкаво вас мій дух вітає!

Благословенні будьте ви
Хай з вами край цвіте коханий,
Мов яблуневий цвіт весни
Мов думок рій, раніш незнаний.

З. Орест

Виставка картин Петра Шостака в Українському Музеї

В неділю для 28 листопада відбулось офіційне відкриття мистецької виставки картин мистця Петра Шостака в Українському Музеї в Саскатуні. Приблизно 50 учасників прихильників та шанувальників образотворчого мистецтва прибуло на це відкриття. Целіна Качковська, голова Українського Музею, вступним словом відкрила цю виставку і в коротких реченнях представила мистця Шостака, який вже досить знаний серед українського та взагалі канадського суспільства Канади, де в коротких словах розповіла про його життя. Опісля говорив самий мистець П. Шостак, який розповів про свою юність на фармі в північній Альберті, де цей дитячий спогад зображений в його картинах, що були представлені на виставці.

Мистець Шостак з гумором згадав про своє дитинство і життя на фармі, заявляючи, що він не любить дуже морозно-холодної зими, але він любить сніг. Мабуть цей жорстокий холод північної Альберти, запроторив нашого молодого мистця аж до соняшної Вікторії в Британській Колюмбії.

Авторові цих рядків було приємно відновити своє знайомство із мистцем Шостаком, як також було приємністю познайомити саскатунського мистця Ізидора Грицака, який в останньому часі брав також участь в Світовій Виставці Образотворчих Мистців в Торонто. Очевидно оба мистці мають багато спільного у своїх працях, бо обидва є поміщені в Каталозі КУМФ галерії.

Як вже згадувано повище, твори мистця Шостака на виставці в Українському Музеї базовані на спогадах його дитинства в побутових жанрах, і це переважно зимовою порою, де картини своїми кольорами дають відчуття холодности вечірньої пори засніжених просторів фармерських околиць. Замість каталогу, мистець Шостак написав коротенькі спогади з ілюстровані його власними картинами, які й роблять враження чепурно виданого каталогу дитинства під назвою "When Nights Were Long", до його творів цієї виставки. Ці спогади продавалися в музейній крамничці і багато (глядачів) присутніх купували це прекрасне видання, де мистець Шостак підписував їм свої автографи.

В сьогоднішному часі стрічається багато українських мистців, які починають манеру хворобливих емоцій; вдаються до різних філософічних міркувань і роблять зусилля представити свої думки в формах абстрактного фанатизму, яких не розуміють не то пересічні глядачі, але часом навіть і самі творці такого мистецтва.

У мистця Шостака надзвичайно прекрасні жанри його тематики. У декого можуть вирінати навіть деякі подібності з В. Куриликом, бо й в його творах, як і в Шостакових виявляється паралельна схожість.

Твори мистця Шостака, це переважаюча більшість картин помножених (технічно) шовково-сітковим способом в яких переважають темно-сині кольори, що й надає зимової холодности його праць. На виставці було лише кілька картин олією, яких тяжко розрізнити, бо й вони схожі своєю дійсністю до сітковошовкових дуплікатів. З точки зору кольористики, всі картини виставки роблять враження полярної частини ночі та постійної холодної темряви, наче ця частина світа, ніколи не бачить соняшного дня. В творах відчувається одноманітний стиль сентиментального холоду та брак кольорів теплої ніжности і блакитної далі широкого степу.

Очевидно мистець Шостак вже виробив свій власний стиль, в якому глядачі знаходять сентиментальне притягання до власного пережитого дитинства, бо його побутові розповіді ілюстровані власною творчістю знаходять дорогу не тільки до дитячих сердець, але і старших, які пережили ці подібності, у власному житті. Хотяй і картини були у високих цінах, то все ж таки багато їх були закуплені глядачами.

Перед мистцем Шостаком простелений ще довгий шлях мистецького життя, не тільки як образотворчого мистця, але як і автора з тематикою канадсько-українського побутового жанру.

СПРОСТОВАННЯ

У святочному числі з січня ц.р., на стор. 2, надрукована колядка „Ой, із-за гори", переписана давніше з якогось часопису чи журналу. Повідомляє нас пані Зоряна, що вона не є авторкою цієї колядки.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

Коли з вибухом Першої світової війни та большевицької революції розвалилася „тюрма народів" — царська Росія, в Україні, де література не мала змоги віками свобідно розвиватися, почався небувалий досі культурний рух. Позначився він у різних ділянках: в літературі, в театрі, у кіномистецтві, в архітектурі, малярстві, театрі тощо. Творчі сили народу „вибухали з силою згущеної пари" — як про це висловився критик Юрій Лавріненко, що написав книжку про цей період п.н. „Розстріляне відродження".

Від назви цієї книжки (у ній вибір творів того часу) і походить назва цього періоду в літературі. Можливість розвитку української культури тривала всього 15 років. Проявили тоді себе такі великі таланти в культурі: Микола Хвильовий — письменник, Олександер Довженко — кіномистець і письменник, Микола Куліш — драматург, Павло Тичина — поет, Лесь Курбас — театральний діяч і артист; група поетів: Микола Зеров, Максим Рильський, Павло Филипович, Михайло Драй-Хмара, Юрій Клен (Освальд Бургардт — німецького походження).

Наша культура досягла в цьому короткому періоді таких успіхів, що її можна відокремити в добу. Але це українське відродження, яке буйно розквітло після жовтневої революції в УРСР, обірвали такі реформи, як колективізація (насильне запроторення селян у колгоспи, зв'язаний з тим страшний штучний голод, через який вмерло голодовою смертю близько 7 мільйонів селян (не тому, що не було врожаю, але через те, що влада відібрала хліб від селян, щоб змусити їх піти до колгоспів).

Спочатку большевики, хотівши прихилити собі симпатії українського народу йшли назустріч національним рухам в Україні. Але Москва злякалася цього бурхливого спалаху творчих сил України, що виявився в роках українізації (1920-27 рр.). Вже у тридцятих роках почалася розправа з діячами культури. Їх виарештували, вислали в концтабори на непосильну працю, або розстріляли. Настав мертвотний період в українській літературі. У виданій антології „Українська радянська поезія" 1951 року 44 поети з усіх 63-ох прославляли Сталіна як „батька народного", „кращого друга українського народу". Крім Сталіна, поети славили тоді й Леніна, „рідну Москву" та „найдорожчу партію". Всього один вірш з 474 у цій книжці був присвячений Києву. А також і дальші збірки українських радянських поетів з 1940-их і 1950-тих років були подібні до цієї антології.

Але в 1961 році настав перелом. В літературу прийшов спочатку невеликий гурт молодих поетів. Того року вийшла третя збірка поезій найвидатнішої в цьому гурті поетки Ліни Костенко. Поруч неї появилися на сторінках київської „Літературної України" твори Івана Драча, Миколи Вінграновського, Євгена Гуцала, Віталія Коротича, Миколи Сингаївського. Названо їх за часом виступу шестидесятниками. Започаткували вони бунт проти настанов партії, хотіли вивести культуру з занепаду. У п'ятьох роках поети зазнавали чимало ударів від режимної критики — їх повчали, цькували, обвинувачували „в порушуванні партійної лінії". Поява їх затривожила Микиту Хрущова — тодішнього диктатора. Він побоявся „розхитання основ" (того, що збудував Сталін), „вільнодумства" молодих поетів. Проте незаперечним є те, що покоління шестидесятників з небувалою досі переконливістю засвідчило незнищимість і невмирущість нашої літератури. Це історична заслуга цього покоління.

Та диктатура органічно не витримує ні вільної творчости, ні свободи думки. Хрущов мусів повернутися до метод Сталіна. Він, промовляючи перед письменниками і мистцями в 1963 р. заговорив про потребу повернення до часів Сталіна. Відбулося і спеціяльне зібрання діячів культури і письменників, на якому висланник партії повідомив поетів, що партія не допустить жодних відхилень від режимної лінії, і що до непокірних будуть стосовані сталінські методи. Вже тоді Хрущов сказав, що вільнодумних будуть уважати психічно хворих, їх будуть замикати у божевільнях, щоб вони не завдавали шкоди довкіллю. Тепер це робить партія з діячами руху спротиву.

Єдиний в СССР напрямок у мистецтві, що його звуть соціялістичний реалізм, забороняє індивідуальне творче шукання нового. „Їх ме-

---

Від редакції: Нарисом „Шестидесятники в українській літературі" започатковуємо на сторінках „Променя" нариси про видатних письменників, поетів згаданої доби для ознайомлення широкого кола наших читачів з новішою нашою літературою та її творцями.

та — щоб я писав або так, як усі, або трохи краще, чи гірше від інших..." казав Олександер Довженко. Тому й шестидесятники по шістьох роках (1956 до березня 1963) блискучої творчости замовкли. Це шестиліття є окремим періодом в літературі.

Таланти шестидесятників і пізніших молодших семидесятників дуже різноманітні, різні своїм світосприйманням, зрілістю форми і змісту, дивують не тільки нас, але й чужинців. У поезії проявили себе: Ліна Костенко, Василь Симоненко, Микола Вінграновський, Іван Драч, Василь Голобородько, Доріченко Олесь, Жиленко Ірина, Йовенко Світлана, Василь Стус, Ігор Калинець, Ірина Стасів Калинець, Микола Холодний, Віталій Коротич, Кириченко Григорій, Кудлик Роман та інші. Серед них старші й молодшого віку, вони з різних земель України.

Коли мова про прозу, то хоч такі письменники як Юрій Смолич, Андрій Головко, Михайло Стельмах написали багато творів, але вони ніяк не дорівнюють єдиному з того періоду творові, справді літературному й на висоті, що ним є „Зачарована Десна" Олександра Довженка. З молодих треба згадати прозаїків: Євгена Гуцала, Валерія Шевчука і Бориса Різниченка. У їх творах безпретенсійність вислову, простота, щирість і ширина думки, риси, що їх чітко відмежовують від соцреалізму.

В ділянці критики виявився талант: Івана Дзюби, Івана Світличного, Євгена Сверстюка, Маргарити Малиновської, Михайлини Коцюбинської, есеїстів публіцистів — широко відомого Валентина Мороза, Михайла Осадчого, Вячеслава Чорновола. Молоді талановиті критики вміють висловити свою власну думку, головну увагу кладуть на аналізу мистецької істоти твору, і роблять це з великим хистом.

Коли в 1971-2 роках почалися арешти творців руху опору, то кілька шестидесятників „перебудувалися" — покаялися: Віталій Коротич, Іван Драч, Микола Холодний, а після арешту й Іван Дзюба.

Шестидесятників завжди боронив поет Максим Рильський, який користувався великим авторитетом і по-батьківському тепло підтримував молодь. Після смерти Рильського намагався боронити молодь Петро Шелест — секретар ЦК КПУ, але його за це покарали: Коли ж замовкли поети, в 1972 р. заговорили творці руху опору своїми есеями: „Серед снігів", „Хроніка опору" — В. Мороза, „Собор у риштуванні" Євгена Сверстюка, статтями В'ячеслава Чорновола, Данила Шумука (хоч їх творчість написана раніше!) та інших, що пишуть і досі для „Самвидаву". У всій цій творчості віддзеркалене прагнення „свободи духу і правди слова" шестидесятників і семидесятників. Вони вірять, що своєю творчістю приготують ґрунт для появи наступних гігантів — Тараса Шевченка чи Івана Франка.

Уляна Пелех

СВЯТО КНИЖКИ

Відділ ім. С. Стечишин в Келовна, Б. К., після своїх зборів, 1-го листопада 1982 р., відзначив Свято Книжки відповідною програмою. Галина Новосад, культурно-освітня референтка, відкрила програму, згадавши про значення книжки в житті людини і покликала Анну Воробець до слова.

Пані Воробець в старанно приготовленім рефераті, говорила про вартість книжки, та закликала всіх до поширення читання наших книжок. Другу частину реферату, вона присвятила для „Променя", підкреслюючи про потребу фінансової піддержки та збільшення числа передплат.

Анастасія Ратковська дала промову про менш знаних українських письменників. Вона говорила про одного із них, а саме: Степана Руданського, подаючи короткий життєпис, та прочитала деякі веселі вірші із його збірника.

Михайло Свинарчук, голова місцевого відділу Т.У.С., також дав доповідь про вагу читання книжок. Він звернув увагу на те, що в міській бібліотеці є якесь число книжок і українською і англійською мовами і було б бажаним, щоб ми більше ті книжки визичали. Коли ніхто тих книжок не буде читати, то бібліотека зможе покинути їх замовляти.

Слідував загальний спів, а потім Маруся Гусь закінчила програму, дякуючи всім промовцям і учасникам цього вечора. Вона також згадала про вплив своїх родичів на її виховання в українському дусі.

Пані Воробець проголосила збірку на Промінь і дала до відома, що прихід із перекуски також піде на цю ціль. Зібрано разом $100.00. Дарували: $20.00 Пані З. Талпаш; $10.00 Пані Ю: Федейко, $8.00 Пані М. Мітран; $5.00 А. Ратковська, М. Гарасимів, І. Іванишин, А. Воробець; $2.00 М. Сидороф, Є. Кудла, А. Михальчук, С. Макаренко, Я. Тимчук, Д. Марцишин, Г. Новосад; $1.00 К. Токарик.

Кор. секр. Н. Іванишин

П'ЯТНАДЦЯТА СВІТОВА КОНФЕРЕНЦІЯ МУЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

(Брістоль, Англія, 21—28-го липня 1982)

Брістоль, — важливий порт, історичне місто, яке пишається старовинною ґотичною архітектурою, цікавими музеями, розкішними садибами з грайливими фонтанами і барвистими квітниками.

На протязі вісьмох днів це гостинне місто відвідало поверх п'ять тисяч делеґатів, які прибули з усіх кінців світу на музичну конференцію, репрезентуючи сімдесят різних держав. Перша світова музична конференція відбулась у Брюселі в 1953 році і була зорганізована Міжнароднім Товариством Музичної Освіти при ЮНЕСКО. Від того часу конференції відбулися в таких містах, як Цюріх, Копенгаґен, Відень, Токіо, Будапешт, Москва, Лондон (Канада), Варшава (1980). Метою товариства є сприяти розвиткові музики, зберігати традиції і популяризувати нові твори та методи музичного виховання.

Конференція у Брістолі була зорганізована Британською Радою Музичної Освіти за фінансовою підтримкою комерційних фірм. Тема конференції: „Традиції і зміни в музиці". Отже виконувались твори доби ренесансу, бароккового періоду, клясичного і романтичного періодів, твори композиторів початку 20-го сторіччя, а також твори сучасних композиторів.

Відкриття конференції відбулось дуже урочисто. Офіційна частина розпочалась виступом сурмачів Королівської Військової Музичної Школи, які заграли традиційні фанфари. Далі слідували привітання посадника міста Брістолю, британського міністра мистецтва і культури, представника ЮНЕСКО та членів комітету Міжнародного Музичного Товариства. Після привітань виступив дитячий хор з Торонта, який тиждень перед тим виграв перше місце на Валійському Хоровому фестивалі. Офіційна частина закінчилась виступом збірного хору та молодечої оркестри Королівської Музичної Академії, яка виконала твори Б. Бриттена та „Фанфари" Д. Кабалевського.

Після обідньої перерви почалась регулярна програма конференції. Семінари, сесії, показові лекції та концерти відбувались у залях Брістольського університету, будинки якого розташовані у центральній частині міста. Дуже імпозантно виглядає новозбудований комплекс музичного факультету, ремонтують два старовинні будинки, що містять факультети французької та німецької мов, відновляють будинки інших факультетів.

Програма конференції була надзвичайно цікава і різноманітна. В ранніх годинах відбувались семінари, сесії та дискусії на різні музичні теми. Професори університетів, музикольоги, досвідчені вчителі музичних шкіл ділились своїм досвідом у праці музичного виховання, починаючи від раннього дитячого віку до заавансованого серйозного студіювання музики, доповіді ці охоплювали навчання гри на різних інструментах, диригування хорами, оркестрами та різними ансамблями. Було декілька цікавих фортепіянових сесій. На одній з них троє учнів з дитячого відділу Мадридської Консерваторії демонстрували маловідомі твори іспанських композиторів 16-го до 20-го сторіччя. Молоді піяністи впевнено і музикально виконали ранні сонати Падре Доностія, Мануеля Кастільйо, Оскара Есплян та цікаві речі Туріни та Де Файя. Надзвичайно успішний був виступ двох студентів Загребської консерваторії, які грали твори композиторів 20-го сторіччя: Барток, Гіндеміт, Дебюсі, Сатї, Детоні, Лютославський. Їх техніка була віртуозна, а художність виконання — професійна.

Понад п'ятдесят концертових мистецьких груп виступило на Брістольській конференції, репрезентуючи тридцять держав. Неможливо перерахувати всі оркестри, хори, ансамблі та інші групи, але можна ствердити, що всі вони були добре підготовані і виконали цікаву мистецьку програму. Отже, згадаю лише найголовніші. Дуже пописались симфонічні оркестри з Англії (шкільні та університетського рівня). Під керівництвом професійних дириґентів молоді талановиті музиканти художньо виконували традиційну симфонічну музику та твори модерних композиторів. Хори (дитячі, студентські — малі і великі) також звучали добре. Видно було, що співаки і дириґенти старанно попрацювали, щоб осягнути рівність звуку, чистоту інтонації та відповідну інтерпретацію.

Серед багатьох хорових груп великий успіх мав хор „Тапіола" — мішаний молодечий хор з Фінляндії, який уславився своїми виступами в Европі і Америці. Серед численних оркестр найкраще грала молодеча симфонічна оркестра Королівської Музичної Академії. Члени оркестри — це студенти, які серйозно студіюють

музику і більшість з них вже є професійними музикантами. Серед вокально-інструментальних і танцювальних ансамблів було три групи, які звернули на себе увагу.

Наймолодша група — це фольклорний ансамбль пісні і танцю „Весна" з Софії (Болгарія). На протязі цілого відділу молоді танцюристи і співаки виконували танці і пісні свого народу при акомпаніяменті народних інструментів. Цікава хореографія, барвисті автентичні строї і вмілий уклад цілої програми викликали бурю оплесків.

Друга група з Гонконґу „Джінґ Інґ" складалась з дванадцяти молодих музикантів, які співали пісні і грали на старовинних китайських інструментах свою національну музику. На своїх оригінальних інструментах вони чутливо передали вечірню сумну пісню рибалки, радісний прихід весни, веселу танцювальну пісню, а як наддаток протанцювали традиційний танець „Дракон".

Дуже вміло була укладена програма ансамблю пісні і танцю з Ямайки. Типові ямайські пісні і танці переплітались з сумними і радісними подіями у щоденному житті: соняшний ранок, праця на плантаціях, церковні співи, ніжна колискова пісня і весела кадриль в ямайському стилі; все це було виконано легко, невимушено і надзвичайно ритмічно під акомпаніямент невеликої ямайської ркестри, яка складалась з трьох гітар, двох барабанів-тамбурина та сопілки.

Про участь Канади на Брістольській конференції хочу згадати окремо. Перш за все на урочистому відкритті виступив дитячий мішаний хор з Торонто, а пізніше цей хор дав самостійний концерт. Хором керує молода енергійна диригентка Джін Ешворт. До хору приймаються діти з добрими голосами і з певною музичною підготовкою. В репертуарі твори композиторів Гаслера, Палестріни, Баха, Моцарта, Шуберта, Форе, а також твори канадських композиторів. Діти (у віці від 8-ми до 16-ти років) співають на шістьох мовах майже всі пісні напам'ять, дикція чітка, виконання артистичне. Отже, не дивно, що вони на Валійському фестивалі виграли перше місце в своїй категорії.

Друга канадська група, що виступила на конференції це „Гебіг-Мороз Тріо". Не дивлячись на свій молодий вік всі три музиканти є талановитими солістами і успішно закінчили музичну школу „Джуліярд". Хоч разом вони грають лише два роки, проте у свойому виступі вони виявили виняткову зіграність і високе художнє виконання. Вони виконали Тріо Моцарта (К254) і Тріо Брамса (Оп. 101), написані для скрипки, віолончелі та фортепіяна. Незвичайною на конференції був виступ молодих солістів, який зорганізувала европейська музична організація „Женес Мюзікаль". Виступило п'ять молодих талановитих музикантів з різних країн, серед них канадська скрипачка Анжель Дюбо. Вона заграла „Концерт" Стравінського та „Рондо" Сен Санса. Обидві речі були виконані майстерно — з блискучою технікою і чудовою інтерпретацією. Всі присутні нагородили її бурхливими оплесками. Отже всі канадські учасники мали великий успіх. Крім вищезгаданих імпрез для делегатів конференції була поставлена опера „Люкреція" композитора Б. Бриттена. Ця опера належить до так званих камерних модерних опер, але не є найкращим твором британського відомого композитора. Наприклад „Сон в літню ніч" або „Пітер Граймс" є більше популярні і мають більшу мистецьку вартість. Головні ролі співали студенти-випускники Лондонської оперної школи, які успішно справились із своїм завданням. Декорації були дуже скромні, оркестра невелика, але добре грала та все ж опера не мала належного успіху.

Взагалі музична конференція в Брістолі була організована дуже добре. Цього разу було більше учасників ніж звичайно, а також виступало більше концертових груп. Крім того були влаштовані додаткові імпрези, одною з яких був концерт молодих талантів. Також було організовано серію органних концертів, які відбувались в катедральних соборах, церквах і університетських залях. Молоді органісти з Англії, Франції, Зах. Німеччини, Австрії та Америки грали традиційний органний репертуар.

Дві цікаві виставки відбулись в часі конференції. На одній — відомі музичні видавництва (понад 20) у великій залі виставили свої публікації; тут були ноти для всіх інструментів, сольоспіву, хорові і оркестрові партитури, оперні клявіри, підручники з історії і теорії музики та багато іншого матеріялу. Майже все можна було купити або замовити. На іншій виставці майстри з Брістолю і околиць демонстрували процес виробу гарпсикордів, клавікордів, скрипок, віолончелів і гітар. Це була унікальна виставка, рідкісна нагода подивитись, як виробляють старовинні і сучасні інструменти. Конференція закінчилась величавим концертом, на якому об'єднанні хори й оркестри виконали тво-

(Докінчення на ст. 13)

Ярина Зоряна

Синові в Альбом

I

МОЇЙ НЕЗ'ЯВЛЕНІЙ ІСТОТІ

Найкраща мрія мого існування, ось там під моїм серцем. Ти ще й далі мрія-сон! Неназвана, моя чудова!

Та вже з тобою розмовляю, до болісних сліз тішуся і чекаю. Чекаю на Твій перший стукіт, зернятка-серденятка.

І слухаю побожно, не чую ні втоми, ні болю... тільки радість світанковим світлом заливає ніжно душу.

Я не я — тільки молитва!

І світ інакший... і люди — і вся природа довкруги.

Ти моє чудо, моя нез'явлена істотко! Ти доторкнулося струн моєї душі... і слухаю прекрасну симфонію життя.

Не важно, яким з'явишся до мене. Чи чудовою крихіткою, чи червонішкірим кирпатиком... моїй любові не буде кінця!

Чи ж міг Творець вложити кращі почування в материнські груди?

Пришли мені його, о Лікарю Небесний, здоровим на руки мої положи.

Кормити його буду Твоїми найкращими дарами: любов'ю чистою, втіхою сердечною та посвятою безконечною!

Чи зрозумієш Ти, моє нез'явлене дитя, чи зрозуміє байдужий світ і люди мою незміриму радість... коли б всі матері на світі сприймали Дар Материнства так, як я, то земська куля перетворилась би на рай!

Я не можу думати про це тепер (хоч до болю тривожить моє серце) скільки небажаних істот з'являється на Божий світ...

Скільки нез'явлених згине... від рук звироднілих матерів.

Не з'явиться ніколи!

Милосердя Твого прошу для них!

Моя нез'явлена Істотко, чи знаєш Ти, що 1964 рік був такий знаменний... в столичнім місті, у Вашінґтоні, нарід, з якого вийдеш й Ти, — звеличав свого поета-ґенія, — Тараса Шевченка, пам'ятником-статуєю.

І ти вже був, чи була зі мною, маршували ми ‚вдвох" в здвизі народнім... тільки Ти ще тоді була велика таємниця.

Як дякувати Тобі, що Ти визволила мене від безконечної чорної туги, що була як та довга темна ніч, що здавалось тягнулась у вічність.

Ніхто не знав моєї туги і не міг зрозуміти... міг тільки трішки співчувати... або й глузувати.

Незнане моє, чудове дитя!
Я пісоньки складаю вже для Тебе,
Чекаю на Твій прихід;
Ми будемо СІМ'Я!

МОЇОМУ СВІТАНКОВІ

В день прибуття на земну кулю.

Світло мого життя! Ти з'явився до мене тоді, коли я вже зовсім перестала надіятися. І тому Твій прихід такий безмежно — радісний!

Ти, чудова кріхіточка, на яку я чекала довгі роки.

І з'явився Ти, такий точнісенько, як був у моїх мріях.

Тішаться Тобою не тільки Твої батьки, але й всі добрі люди... рідня, приятелі.

Тож рости, моє найкраще, любов'ю овіяне дитя!

Рости наш Сину!

Нехай Цей, Невидимий, що уважав за потрібне з'явитися Тобі на цей світ береже Тебе!

Нехай Його ласка, хоронить Тебе від зла!

Нехай допоможе стати на дрібосенькі ніжки!

Від безмежного щастя я наскрізь запаморочена.

Пишу тільки серцем, хоч стільки почувань, що могла б писати цілі томи... та кожна хвилина з Тобою — варта мільйонів томів.

У родинному житті
Квітонька зацвила
Та й рідненькі її батьки —
Мачком охрестили.

Мачко, Мак, Маркіян пишний
Запашний — немов квіт вишні.

Сьогодні, Сину Тобі два місяці.

Ми охрестили Тебе ім'ям: Маркіян-Богдан;

Щоби був розумний, поетично відважний, щоби мову свого народу видвигнув з занепаду — як зробив це Маркіян Шашкевич, щоби був чесний, добрий і ласкавий — як Твій батько Богдан.

Бачиш, Любий Сину, скільки обов'язків вже на Твоїх плечах?!

Нехай ці імена вплетуть: радість, знання, відвагу та доброту у Твоє життя!

Твої хрещені батьки Катря С. і д-р Степан Г. прирекли за Тебе: бути вірним Добру, що Богом звемо, виріктися „сатани" — усього поганющого зла!

Нехай ці приречення збережуться у Тебе назавжди!

Яка горда я — Твоя мати! Зійшлося багато гостей, щоби радісно відсвяткувати цю величну хвилину. Бракує найближчих — Твоєї бабусі, що десь в Україні молиться за Твою долю. Кузинів, чи двоюрідних братіків та сестричок, тетів, дядьків. Всі вони поділяють нашу радість, та пересилають найщиріші побажання. Не знаю, сину, чи стрінеш їх коли небудь в житті? Ти ніколи не забудь, що всі вони рідні по крові, що Ти є членом, великого, славного народу, хоч, під сучасну пору — поневоленого народу.

А мати Твоя забула про все (крім Тебе) на світі. Її овіяла авреоля ніжного почування.

Хто збагне цю містерію, коли Ти при її грудях?!

Це надземське почуття, яке омотує теплом небесним... не в силі передати — ніякий поет, хоч би й золотоустий.

Мені до болю жаль усіх тих, яким не дозволено, або які неспроможні були відчути, справжнього щастя, — материнської радості.

На перші уродини

Ти вже стоїш, та дрібонькими кроками міряєш світ. Цей світ, ще такий манюсенький, Ти пізнаєш його і записуєш все на чисту несплямлену ленту-серденько.

Скільки щасливих хвилин приніс Ти нам за цей рік, Сину!

Щастя було у всьому — тоді, коли я вивішувала Твої білесенькі пеленочки, кажучи всім: людям, сонцю і вітрові:

— Тіштеся всі зі мною!

Блестіли сніжно-білі пеленки, — символ ясного почування... посипалися весною на Твою головоньку цвіти рясні — райської яблуньки, як материнська, ніжна ласка. Повівав вітрець — як батьківський теплий усміх.

Тоді не було годин ні хвилин — тільки незбагнена вічність.

А десь там цього літа недалеко від нас, пролетів жорстокий ураган... понищив багато і жертви людські зі собою забрав. Та Рука Провидіння була над нами. Навіть не лячно було, бо Твоє янгольське обличчя тулилося до мене і спокій вливався у мою душу.

За цей рік Ти стільки навчився! Слова та речення у Тебе на устах. Перламутрові, дорогоцінні сльози радости, зрошують Твою головоньку. Життєрадісне, моє дитя, рости та кріпися!

Прийшли привітати Тебе з першими уродинами, близько пів сотні людей — і всі Тобі співають грімке: МНОГОЛІТТЯ!

В другім році життя, Ти вже господар свята! Щебетливий, вічно рухливий! Стільки у Тебе запитів та своїх вже власних думок. І пісоньки вмієш співати і віршики говорити. Такий цікавий світ довкруги а Ти, як суха губка — всмоктуєш все, що оточує Тебе.

Бистре спостереження і почуття гумору проявляється в Тебе вже в такому ранному віці. Навіть дотепно вмієш розповідати.

В телевізорі співачка співає сумну оперову мельодію...

— Мамо, пані плаче, комар її вкусив!

Таке примінення до „комарів", що часто Тебе кусали, було подиву гідне для півторарічної дитини.

Або дивлячись на місяць одного вечора:

— Місяченьку, ходи зі мною бавитися... як ти не прийдеш, то я вилізу і скину тебе — ти вдариш свою головоньку... ой, буде боліти!

Одна подія сколихнула на хвилину, наше спільне родинне гніздо. Тобі було тоді тринадцять місяців, Ти щойно навчився по рівненькій підлозі добре ходити... і раптом зник! Шукали Тебе по всіх кімнатах... і знайшли за кілька хвилин, що здавалося роком, — у ванні, повній води. Вдягнений, узутий, ...і здоровенький!

Тоді Ти нам ще раз народився! Бож міг захлиснутися водою... або, коли Ти перебігав надзвичайно рухливу вулицю, посеред авт... тоді я завмирала в божевільнім страху, як ревно я дякувала Божому Провидінню, що зберегло і подарувало мені Тебе багато разів.

І глибоко вірю, що хоронитиме Тебе й надальше.

Рости, пізнавай, хоч і хаотичний — про те, все таки цікавий світ.

Тобі вже три рочки. Ти вже маленький хлопчик — не дитина! Так все гарненько прикрашене в підвальній, забавовій кімнаті. І пластичні балюни понадувалися — аж з радости тріскали. І квіти та свіжі занавіски пахли чис-

тотою. Прийшли ровесники з мамами — повно гамору, сміху.

Три свічечки на тортику — серденьку, не хотіли погасати.

Світ Твій побільшився, бо відбув подорож — аж 500 миль до Чікаґо. З виступом танцювального гуртка, що зветься як річка в Україні „Черемош". Мама Твоя виконувала там ролю „конферансе" а татко приграваВ на скрипочці — до танцю... і ти прийшов як гість на цей веселий вечір... з 105-горячки. Запалення горла, конвульсії при високій температурі. Тут знову послав нам Бог доброго лікаря Х. — який модерним уколом пенеселіни поставив Тебе на ніженьки.

Я, твоя мати, була справжнім блазнем на цьому вечорі, — треба було дотепами та жартами веселити гостей — а серце плакало та тривожилося за здоров'я найдорожчої дитини. Тоді і зробила я постанову: залишити всі громадські праці — аж Ти підростеш — зміцнієш.

Коли Тобі було два роки з половиною, Ти вперше поцікавився, звідкілля Ти взявся.

— Мамо, чи ти купила мене в доктора Крейґ?

Заскочена ненадійним запитом, зніяковіла та погодилася.

— А хто мене тоді збудував? (Хто зложив частинки до купи?).

Одного дня йдучи в церкву, на сходах поховзнулася і вдарила сильно коліно. Ти скоренько підбіг, схилився до землі, поцілував потовчене коліно... та й голосно, що всі люди почули, закликав:

— Хочеш аспірину?

Коли в животику Тобі загуркотіло:

— Мамо, чи мій животик віршика говорить?

Тож помимо маленьких хмаринок, яких завжди треба сподіватися — це був рік відкриття дальшого світу для Тебе. Ти приніс нам справжнє життя — не існування!

Ти, співаєш багато рідних пісень і дві азбуки вже вмієш співати! Починаєш розуміти — добро і зло.

Мій соняшний ранок!

Це мій хлопчик, що має три роки з половиною. З ясно-синіми оченятками, трішки кирпатим носиком, радісним обличчям, кругленькою, завжди енергійною головкою та приємним голосочком.

Таких як він — мабуть багато... Та він одинокий для моєї душі — це почування, святе та ніжне тільки мені, — матері, дозволено.

Ми стрибаємо вдвох за метеликом, пестимо голівку запашної квітки, ловимо дугу-веселку, що міниться різнокольоровими стяжечками-стрічками. Нам так мало потрібно, щоби радіти. Сухі, пожовклі листочки, під ногами — є для нас симфонія чудова.

Шукаю слів, щоби висказати
Цю світлу радість,
Що у серці живе.
Або, мірило, щоби змірити
Те, що так цінне і дороге.
Немає слів, немає міри
Найвижча радосте, моя,
І мільйони літ замало,
Щоб висловити вдало почуття.
О, сину, цвіте мій,
Світло мого існування
Чи зрозумієш Ти мій спів?
Тобі лише, сьогодні зраня
Сповнилось три літ з половиною...
Мачку, в пшениченьці зеленій,
Ти будеш все, й назавжди —
Моєю світлою дитиною!

1969 року — Тобі скінчилося три рочки, то я — мати Твоя, з тяжким серцем пішла до праці. Не за матеріяльні добра — але, зложилося так життя. Моя праця — для Твоєї будучности. Татко працював ночами — я днями. Дні були неймовірно довгі. Турбувалася та сумувала. А вечорі були подвійним щастям, коли сідали ми вдвох і читали казочки, інколи дивилися на дитячі телевізійні програми, бавилися іграшками.

Відбув Ти знову прогульку до Чікаґо, щоби привітати старенького архиєпископа Йосифа, що чудом опинився поміж нами, після 17-ти років московського заслання.

Ти такий балакун! Всі подивляють, що двома мовами так вільно розмовляєш. Після повороту Твої оченятонька занедужали — легке запалення — казали... тоді осінь слотлива Тебе хворобою наділила, що звався: „астматичний бронхіт". Віддихати було тяжко, в лікарню положили та парою холодною лікували. Корчилися м'язи і серця Твоїх батьків від жалю. Ні на хвилинку не хотілося тебе оставити, — так на кріслі, під стіною Твоєї кімнатки просиділа кілька днів і ночей в лікарні. Через місяць повторилася ця сама хвороба... а тоді ще кілька разів у хаті.

Як радо перебрала би я цю недугу на себе... та помимо всього Ти ростеш, кріпшаєш

і лихо слабості побореш! Я в це свято вірю!

Твої четверті уродини були галасливо-веселі. Трубіли трубочки, Ти бігав і скакав як м'ячик, Кероліну за ручку водив, декого з дітей цілував, іншим давав „штухана".

Чотири роки справжнього життя — не існування, дав Ти нам батькам, Сину!

Сьогодні Найдорожчий Синочку, Тобі сповнилося п'ять років. Ти вже чудовий, маленький юначок, що грієш наші серця полум'ям справжньої любови. Коли Тобі було чотири рочки і три місяці Ти розказав мені свій перший сон: „Статуя" — в гарному саду говорила до Тебе... і дівчатка сусідські жили з нами. Частина Твого сну внедовзі сповнилася, бо, прийшла в нашу хату — жити з нами, — дівчинка, Миросія. Але, це не була маленька дівчинка, Миросі минула вже шіснадцята весна. Вона була півсирота, її мама померла — три роки тому... з батьком у неї були постійні проблеми. Ми взяли Миросю в нашу хату, щоби допомогти їй скінчити школу, для Тебе хоч частинно сестричку — а для нас доню... Яка і кому користь з цього вийде? Може колись побачимо? Миросія не завжди знаходила час та настрій бавитися з Тобою. Вона й не завжди розуміла Твоє повне енергії серденько, Ти часто засипував її компліментами та поцілунками, але рівнож на свій лад докучав. Одного дня Ти розсердився на Миросю та й сказав: „Я просив Бозю маленьку сестричку, а дивіться, що Він мені дав... таку велику, що не хоче бавитися зі мною!" Проте у своїх вечірних молитвах Ти завжди пам'ятав про Миросю. Чи зрозуміє колись це Миросія, що ми бажали лише щастя для неї, що ми дійсно полюбили її.

В цьому році ранною весною збудувала собі пташка гніздо під дахом нашої хати. Ти тріпав рученятами — немов крильцятами (завжди це робив, як тішився). Це була наша велика таємниця... яка, на жаль, перестала бути — коли сусідські хлопці довідалися про це. Ох, і сердився Ти на поганих хлопчаків, що кидали грудки землі а то й камінці в гніздечко.

„Які недобрі, нечемні хлопці!" І справді, сором за таких дітей!

Весною бузковий пліт і райська яблінька та вишенька цвіли чудово! Всі ці деревця садив Твій татко своїми руками, тому наше подвір'я для нас дороге. Три високі тополі — символ нашої сім'ї, розростались кріслато. І літом, майже кожного гарного дня, після праці, ми мали „пікнік" — в садочку за хатою. І пив Ти смаковито „еплсайдер" — яблочний сік, що став нашої сім'ї улюбленим напоєм.

На день матері, Ти продеклямував улюблений віршик:

„Куку, пташка, з-під наддашка, та й
до хлопчика: пітьпіліть!
Покинь, каже, книжку, та й біжися грати!...
Ні, не піду гарна пташко, — маю ще
читати!"

А тоді оба з татком співали пісоньку:

„Мамо рідна, мамо люба, — я твоя дитина!
Ти, у мене в світі перша — друга Україна!
Я за Тебе мамо рідна, віддам тіло й душу
А за нашу Україну — цілий світ порушу!"

— Мамо, який віршик — яку пісоньку заспіваєш Ти мені на день синочка? Тож треба було придумати зараз, щось, на день синочка, — який до речі є кожного дня:

„Сину наймилійший, істотко чудова.
Барвінковим цвітом — закосичу слова.
І ніхто на світі не є так багатий,
Ні пензлем ні словом вміти передати.
Материнську ласку — своїй дитині...

Сину мій, соколю, рости Ти здоровий
Овіяний теплом, ніжної любови!"

Стільки важливого сталося в цьому році: купили новіше, біленьке авто. Довго Ти тужив за стареньким, порепаним „Плимотом" — який Тебе привіз з лікарні до дому, і служив вірно як лише міг на своїм похилім віці. Ти, з татком, в своїому високому кріслі, дивився з гори, та пізнавав світ у цьому старенькому авті... а тоді ще одна подія, надзвичайна, міжплянетного досягнення:

Перші людські кроки на місяці!

Тобі було чотири рочки і п'ять місяців, як Армстронг і Олден зробили те, що людство мріяло довгі століття. Відкрили місяць!

Два рази знову повторився бронхіт в цьому році. Ти завжди усміхався, хоч тяжко було Тобі віддихати. Завжди підбадьорююче казав:

— Я вже краще почуваюся, мамо й татку, не журіться!

Улюблена Твоя казочка, це про „Івасика Телесика" та „Анкл Вігілі" зайчика й „елеґейтора" та хованка, зокрема, коли я поверталася з праці Ти ховався, а мені завзято треба було шукати свого синочка.

Відбули коротку прогульку до Вісканзин Деллс. Там бачив Ти вперше справжній лялько-ковий театр „Пінокійо". — та годував олені з руки, також оглядали ми разом „Казковий Город". Побували на фільмі „Сіндерелла" — Ти, як дорослий, слідкував за подіями та роздумував над долею „Попелюни". Довелося Тобі бути в такому ранному віці й на „Бандуристах". Від грімкого співу — казав ушка болять, але частина бадьорих, жартівливих пісень Тобі припала до вподоби... і Ти цілий час питався за „Тютюнником" — якого на жаль не було в програмі. І як чудо, на „біс" заспівали бандуристи „Тютюнника". Ти свято вірив, що це виключно для Тебе співали.

Жалувався часто чому Твоя бабуся не приїде відвідати Тебе, аджеж всіх сусідських дітей відвідують їхні бабусі...

— Твоя бабуся дуже далеко, за морем, в Україні — старалася я пояснити. — Чому вона не візьме літака або корабля? — настоював Ти.

— Бо, поганий москаль її не пускає... На цьому урвалася розмова, аж кілька тижнів пізніше, під час обіду Ти спитався:

— І навіщо Бог сотворив поганого москаля?

Увечорі, коли молився і просив здоров'ячка, дякував за татка, маму, тету, тоді ще додав: Забери поганого москаля з України, щоб я міг побачити мою бабусю!

Улюбленою фразою раненько після пробудження було: „Галло, куку пташка, куку бирд!"

— І хто це мені так щебече раненько? — Запитала я.

— „Маріянчик-пробуданчик!"

І довго ми кликали Тебе ім'ям „пробуданчика".

Інколи й татко читав Тобі казочки, — Ти вже знав багато з них на пам'ять. Мабуть, деколи татко старався скоротити... — Мамо, навчи татка читати, бо він ще добре не вміє!

— Чи Ти любиш мене, татку?

— Дуже багато — відповів тато, та й запитав, чи Ти любиш мене, Мачку?

— Ні, не люблю — відповів сміючись.

— Чому?

— Бо, Ти любиш мене так багато, що вже не маю місця тебе любити. Такий малий філософ! Таких різнородних жартів було дуже багато. Не всі запам'яталися, не всі можна помістити на цім папері.

День Твоїх Уродин святкували ми два дні раніше, на „Велентайн" — День Любови. Яка ж може бути краща символіка? Ти навіть і промову виголосив, поважним голосом: Це все таке чудове, все, що я дуже бажав... і так тут гарно — як в небі! Геппі Біртздей й для Тебе Бозю!

Пишалася прибрана кімната Твоїми малюнками, звірятками та різними цяцьками... і врешті розміщено п'ять великих сердець — як символ п'ять неперевершених років любови!

Тетка Ганнуся подарила Тобі невеличке, як іграшка п'яніно. На ньому можна грати мельодії... Ти вже слідуючого дня навчився з татком „Твинкл, твинкл, литтл стар"!

Щира, чудова наша тетка! Будь для неї розрадою і допомогою в її житті. А тоді на свята Різдвяні Олесь, Твій тіточний братік, купив Тобі справжній „тейп рекордер" — звукозаписувач. Який прекрасний подарунок!

Не переставай ніколи бути тим, чим був ти, для нас перших п'ять років: солодким Світанком-Маркіянком, бистро думаючим, дотепним, веселеньким, живеньким! Сама не знаю, чи тішитися, чи сумувати, що ці рочки пройшли так непомітно скоро. Ти вже школяриком будеш після вакацій.

Віддаю Тебе й надальше в руки Провидіння!

Нехай провадить Тебе шляхом гідности, найкращих ідеалів. Нехай допоможе Тобі осягнути справжне знання!

1970 року

(Продовження буде)

КОНФЕРЕНЦІЯ МУЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

ри сучасних композиторів, серед них маєстатичний „Псалом" комп. З. Кодаі. Після концерту відбулась процесія-парада на Брістольському каналі; на великих човнах співали хори, грали оркестри, а небо освічувалось різнокольоровими феєрверками.

Всі члени нашої канадської групи повертались до готелю, бо на другий ранок ми покидали славний Брістоль і їхали до Шотляндії.

Наступна світова музична конференція відбудеться у липні місяці 1984 року в Юджін, Орегон (Америка).

Валентина Доброліж

ЖУРНАЛ І МИ

Числом з першого січня ц.р. ми вступаємо у 24-тий рік нашої видавничої праці журнала „Промінь". Це час зрілого віку людини. Перед нами простелився цілий 1983-тій рік і що ми, за посередництвом нашого журнала можемо вкласти у цьому році в нашу діяльність. Коли підкреслюємо „ми", то це включає провід організації, цебто Централю Союзу Українок, Провінційні Екзекутиви, управи відділів, членство, читачів і редакцію та адміністрацію. Наступного 1984 року, журнал „Промінь" вступить на поріг свого 25-річчя.

А поки це станеться — перед нами рік завдань, які кличуть нас до активної діяльності. Відбувся ряд провінційних з'їздів, а на них черга ухвал, проєктів, планів, програм і все це покищо спочиває в наших думках і в наших руках. Багато зможемо виконати цих обов'язків почерез журнал, як активний посередних поміж членством і проводом. Ось відомо, що провід організує програму піднесення Української Родини. Плянується підготовча праця до святкувань 1000-ліття Хрещення України. Передбачується також наш черговий з'їзд, дещо далі і Всеканадський Конґрес КУК, Світовий Конґрес Вільних Українців та питання життя нашого народу в Україні у змаганнях за право жити . . . Здається так мало часу лишається, щоб виконати намічене, так багато бракує рук до роботи . . .

Кожна преса в Канаді, не тільки українська, дивиться з тривогою у своє майбутнє. Живемо в часах таких дивних і раптових змін, економічних і духових. Досі ми виконували нашу видавничу працю майже нормально без великих труднощів, пробивши собі дорогу в світ у перших роках. Сталось це завдяки ідейности членства організації, довір'я читачів та працівниць журналісток, які дописували цінні статті на різні теми, завдяки референткам на місцях, які, з посвятою віддавали свій час для скріплення журнала. Журнал виходив завдяки ентузіязму членства організації, за посідання власної, від нікого незалежної самостійної преси.

До тих цінних якостей можна б додати дещо більше і ширше. Хочемо бачити молодше наше жіноцтво зацікавлене журналістичною працею, дописування на вільні теми як замилування (гобі). Довідуємось, що в Едмонтоні, в Інституті Св. Івана, відкрито курси для охочих студіювати методи дописування до часописів. Це дуже важлива ділянка для майбутности. Було б добре уводити такі курси також в інших більших містах. У нас є здібні сили між молодшими жінками, які мають і університетську освіту. Вони не раз виступають на святах з доповіддями. Таких треба скеровувати передавати промови до журнала, чи газети. Таким способом виробляються працівники пера. При цьому варто подумати про підготовку нових кадрів працівників пера, а в тому й для „Променя".

Ще один дуже важливий фактор для видавничих успіхів, це забезпечення фінансове. Досі наше членство, крім передплат, щедро жертвувало на журнал. Маємо жертводавців, які кожного року складали пожертви на журнал, які можна б почислити і на одну більшу суму, але маємо справжніх меценаток, про яких напишемо окремо у наступному числі. Згадуємо це як приклад, без чого журнал не міг би друкуватись. Та крім того треба подумати про забезпечення журнала на його дальші роки в майбутньому так, щоб його праця ніколи не зупинялася, незалежно від того, який не був би економічний стан в Канаді.

А на закінчення кличемо наших референток до активної праці, нових по річних зборах вітаємо, давнішим щиро дякуємо за минуле і просимо працювати так само віддано, як і в минулому році. Хай у нас не буде ані одної членки, яка не була би передплатницею свого журнала.

(Н.К.)

ВАША ПЕРЕДПЛАТА?!

Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових трудношів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

Адміністрація „Променя"

PRESIDENTIAL PROCLAMATION

of a day in honor of the Ukrainian Helsinki Group

The spontaneous formation on November 9, 1976, in Kiev, Ukraine, of the Ukrainian Public Group to Promote the Implementation of the Helsinki Accords affirmed once more that the human spirit cannot be crushed and that the desire for human freedom cannot be conquered.

The long prison terms meted out to members of the Ukrainian Helsinki Monitoring Group for their courageous activities to secure greater freedom in Ukraine are graphic testimony to the inability of communism to compete with the principles of freedom in the marketplace of ideas. The flagrant persecution and imprisonment of Ukrainian citizens for their attempts to exercise basic human rights is an international embarrassment to the Soviet Union and proof that the Soviet Union has failed to live up to its pledges to honor the understandings embodied in the Helsinki Accords.

In commemorating this sixth anniversary of the founding of the Ukrainian Helsinki Monitoring Group, we renew our determination never to forget the valiant struggle of the peoples of Ukraine for their inalienable rights, and we pledge to do all we can to ameliorate the plight of those Ukrainians who have been persecuted by the Soviet authorities for attempting to assert their rights.

By concurrent resolution agreed to on June 21, 1982 (H. Con. Res. 205), the Congress authorized and requested the president to proclaim November 9, 1982, the sixth anniversary of the establishment of the Ukrainian Public Group to Promote the Implementation of the Helsinki Accords, as a day honoring that group.

On this day Americans are reminded of the preciousness of our own freedom, and we reaffirm our cherished hope that the aspiration for freedom will ultimately prevail over the morally bankrupt rule of force which denies human rights to so many in the world today.

Now, therefore, I, Ronald Reagan, president of the United States of America, do hereby designate November 9, 1982, as a day honoring the sixth anniversary of the establishment of the Ukrainian Public Group to Promote the Implementation of the Helsinki Accords.

In witness whereof, I have hereunto set my hand this twenty-first day of September in the year of our Lord nineteen hundred and eighty-two, and of the independence of the United States of America the two hundred and seventh.

RONALD REAGAN

DECLARATION No. 1: FOUNDING DOCUMENT

"Everyone has the right to freedom of opinion, and expression; this right includes freedom to hold opinions without interference and to seek, receive and impart information and ideas through any media and regardless of frontiers." — *Universal Declaration of Human Rights, Article 19.*

We, Ukrainians, live in Europe, which in the first half of the 20th century has twice been ravaged by war. These wars covered the Ukrainian land with blood, as they did the lands of other European countries. And that is why we see as illegal the fact that Ukraine, a full member of the United Nations, was not represented by its own delegation at the Helsinki Conference on European Security and Cooperation.

We realize that according to the treaty of December 27, 1922, forming the Soviet Union, all international agreements, signed by the government of the Soviet Union, also encompass Ukraine. It follows, therefore, that the Declaration of Human Rights as well as the Declaration of Principles, on which the signatory nations of the Helsinki Conference are to base their relations, are in effect also in Ukraine.

Experience has shown that the implementation of the Helsinki Accords (especially the humanitarian sections) cannot be guaranteed without the participation of the citizenry of the signatory-nations. For this reason, on November 9, 1976, we formed the Ukrainian Public Group to Promote the Implementation of the Helsinki Accords. Since the humanitarian articles of the

Final Act of the Conference on European Security and Cooperation are based wholly on the Universal Declaration of Human Rights, the Ukrainian Public Group has set for itself the following objectives:

1. To acquaint the Ukrainian public with the Declaration of Human Rights; to strive to have this international document become the basis of relations between the individual and the state;

2. Convinced that peace among nations cannot be guaranteed without free contacts between peoples and the free exchange of information and ideas, to actively promote the implementation of the Final Act of the Conference on European Security and Cooperation;

3. To strive to have Ukraine, a sovereign European nation and member of the United Nations, represented by its own delegation at all international conferences dealing with the implementation of the Helsinki Accords;

4. In order to promote the free flow of information and ideas, to strive for the accreditation in Ukraine of foreign press correspondents, for the formation of independent news agencies, and the like.

The group sees as its prime objective informing the signatory-nations and the world community about violations in Ukraine of the Universal Declaration of Human Rights and the humanitarian articles accepted by the Helsinki Conference. To this end our group:

a. Accepts written complaints about violations of human rights and does everything within its power to bring them to the attention of the governments that signed the Helsinki Accords and the world community;

b. Compiles this information on the state of legality in Ukraine and, in full accordance with Article 19 of the Universal Declaration of Human Rights, disseminates this information without regard for national boundaries;

c. Studies instances of violations of human rights with respect to Ukrainians living in other republics in order to bring this information to light.

In its activity the group is guided not by political but by humanitarian and legal considerations. We realize that the entrenched governmental bureaucracy, which continues to grow, can take countermeasures against our legitimate aspirations. But we also fully understand that the bureaucratic interpretation of human rights does not reflect the full meaning of international legal agreements, signed by the government of the USSR. We accept these documents in their widest interpretation, without bureaucratic distortions or arbitrary limitations by officials or official agencies. We are fully convinced that only through this understanding of the Universal Declaration of Human Rights and the Helsinki Accords can a real relaxation of international tensions be achieved. It is to this end that we dedicate the humanitarian and legal activities of our group.

The Members of the Ukrainian Public Group to promote the Implementation of the Helsinki Accords:

OLES BERDNYK
PETRO GRIGORENKO
IVAN KANDYBA
LEVKO LUKIANENKO
OKSANA MESHKO
MYKOLA MATUSEVYCH
MYROSLAV MARYNOVYCH
MYKOLA RUDENKO (head of the group)
NINA STROKATA
OLEKSIY TYKHY

November 9, 1976

Children's Book Festival Highlight at Brooklands Library

Brooklands Library, 9 Dee Street, Winnipeg, celebrated Children's Book Festival from November 13-20, 1982, by having a poster contest depicting the theme: "Reading Across Canada."

Dr. Mary Pankiw, Winnipeg educator, judged the poster contest of sixty entries, which were displayed November 20 — December 2, 1982, at Brooklands Library.

Brookland's School's Grades Five and Six classes in the Butterworth Wing, under the direction of their Art teacher, Mrs. Ardis Latourelle, and Stevenson School's Primary Special Needs class, under the guidance of their classroom teacher, Mrs. Lynne Gauld, participated in the poster contest.

At the Awards Ceremony, held in Brooklands Library on the afternoon of December 2, 1982, Dr. Pankiw announced the names of the winning entries, and explained, to the students, the components that contributed to a winning poster.

Bessie Condos Egan, Coordinator of Children's Services at Centennial Library, 251 Donald Street, spoke on the significance of Children's Book Festival, and distributed book prizes to the winners, who, in turn, donated their books to

THE OTHER CANADIANS

By Roma Franko

THE OTHER CANADIANS. Isydore Hlynka. Trident Press, Winnipeg, 1981. 236 pp. Paper $6.50.

In 1971 Prime Minister Trudeau officially recognized the multicultural nature of our country by announcing a policy of multiculturalism for Canada. In that same year, Dr. Hlynka under the pseudonym of Ivan Harmata (in free English translation — Ivan the Cannon, or Ivan the Straight-Shooter began to write a column provocatively entitled "From Behind the Official Languages Curtain" which appeared in the Ukrainian weekly newspaper the "Ukrainian Voice." These two events are not unrelated. By the time that Mr. Trudeau finally granted official recognition to the multicultural nature of our country, one-third of all Canadians who did not belong to "the two founding races" and whose particular kind of bilinguality did not fall within the narrow definition of the "two official languages" experienced a deep feeling of disaffection as they felt themselves being excluded from an equal partnership in Canada by the discriminatory policies of bilingualism and biculturalism. Many of these "unequal" Canadians who considered themselves to be dispossessed of their rightful place in Canadian society found their spokesman in the indomitable Ivan Harmata who faced the opposition fearlessly and shot down all claims to privilege with peppery rounds of well-placed words and arguments.

Since the fateful year of 1971, more than 500 articles have appeared in the column and of these Dr. Hlynka has selected about one fifth for inclusion in his book. They are grouped under sixteen headings and they range from topics dealing with multiculturalism, to book reviews, to biographical sketches, to the arts, and to the language question in Canada.

According to the author, although the articles are written from a Ukrainian Canadian point of view, many of them have been used ". . . in youth leadership programs, in the public school system, and in university multicultural programs. They have been carefully monitored by provincial and federal agencies; they have been reprinted in a variety of publications; and they have even reached Buckingham Palace."

Readers of TEMA will be familiar with at least those few articles written by Ivan Harmata that have been reprinted in this journal in September, 1979; September, 1980; December, 1980; Spring 1981; and Summer, 1981. The publication of this book makes it possible for TEMA subscribers to enjoy many more of the best articles that Harmata has written in the past ten years.

No doubt both students and teachers will be interested in finding out more about the author of these articles. Fortunately, much interesting and inspiring information is available in one of the articles entiled "Who Is Ivan Harmata?" since it contains a reprint of the address made by the President of the University of Manitoba when he presented Isydore Hlynka to the Convocation of the University in 1975 for the honorary degree of Doctor of Science.

The Other Canadians should not be read in one sitting. It is an excellent book for reading one article at a timt so that there is an opportunity to become mentally engaged in the arguments presented and debated.

Highly recommended to all teachers and to Division III and IV students.

"TEMA", No. 2, 1982

---

the Library. The Coordinator presented Participation Awards to all students, who had entered the poster contest. Miss Mary Dennett, the Children's Area librarian of St. James, and Mrs. Allardyce, the librarian at Brooklands School, were, also, present. After the Awards Ceremony, the elementary school children saw the film: "The Incredible Journey."

Mrs. Jacqueline Trapp and Mrs. Sadie Wood, the library staff in the Children's Department at Brooklands Library, along with Mrs. Nydia Peterson, acting librarian, and Mrs. Lou Remillard, librarian, expressed their delight with the interest and response demonstrated in the Children's Book Festival and poster contest.

The winners of the poster contest were as follows:

Stevenson School: Primarly Special Needs Class — 1. Pat Davis, 2. Eric Dorge.

Brooklands School: Butterworth Wing — Grade Five — 1. Craig Shewchuk, 2 Murray Sul. Grade Six — 1. Paul Heise, 2. Shawn Moreau.

З 13-ГО ПРОВІНЦ. З'ЇЗДУ В БР. КОЛЮМБІЇ

Провінційний З'їзд складових організацій СУС в Б. К. відбувся в днях 9 - 10 жовтня 1982 р. в авдиторії Собору Пресв. Тройці у Ванкувері. Реєстрація делеґатів і гостей почалася о 9-ій год. рано. Офіційне відкриття З'їзду відбулося о 10-ій год. рано відспіванням гимну Союзу та молитвою яку провів митр. прот. Ю. Туржанський. Однохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять померлих членів.

Голова з'їздового комітету пані О. Дзюбенко відкрила З'їзд і передала пані Н. Воробець перепровадити дальшу програму. До президії З'їзду були запрошені А. Мельничук — голова СУС, пані Н. Фарина — 1-ша заступниця голови СУК, голова філії Музею — пані Н. Воробець, пані Л. Митрук — голова місцевого відділу СУК, п. М. Свинарчук — голова відділу ТУС в Келовна, п. С. Мисак — голова відділу ТУС у Ванкувері, митр. прот. Ю .Туржанський, митр. прот. П. Сацевич, панна Л. Стасюк — заступниця голови відділу СУМК, голова Пров. Екз. пані О. Дзюбенко і п. Б. Зайцев з Централі СУМК. Секретарями З'їзду були пані: Г. Загоруйко і А. Бойчук. До номінаційної комісії увійшли пані: Л. Митрук, О. Круліцька, М. Вакалюк, Н. Олійник, Ґ. Свинарчук. До резолюційної — пані: Г. Токарик, А. Буяр, Р. Дейнс і панове: М. Свинарчук і В. Дзюбенко.

Слідували привіти від наших централь, духовенства, Провінційної Екзекутиви, голів відділів складових організацій СУС. Кожний з них своїм змістом звертав увагу на важливість зросту нашої організації, і бажав успіху в нарадах З'їзду. На ранішній спільній сесії промовляв п. Богдан Зайцев з Централі СУМК. Темою його доповіді було — літня оселя „Село", чому його зорганізовано і праця його впродовж 10 років. Асиміляція серед української молоді йде скорим темпом і 85% наших дітей не знає української мови і тому вона не має доступу до інших українських молодечих літніх курсів, хоч вони душею належать до них. Тому 10 років тому зорганізовано цю літню оселю „Село", на якій протягом 3-ох тижнів наша молодь може пізнати свою спадщину, культуру, історію, релігію й в той спосіб вона пізнає себе і відчує, що вона є частиною великого українського народу. Ми можемо зауважити наслідки виховної праці „Села". Молодь після побуту там, вертається додому, включається в ряди СУМК і поглиблює своє знання про Україну. Молода сумківка Леся Стасюк представила промовця і подякувала йому за його промову. П. А. Мельничук подякував пану Зайцеву за його велику працю на оселі і бажав би, щоб СУС міг забезпечити його фінансово і мати його сталим організатором. У нас є молоді багато, лише мусимо її віднайти і допомогти їй, що нашим обов'язком є підтримувати „Село" і всі літні курси для молоді. Вив'язалася дискусія, в якій брали участь отці: митр. прот. Ю. Туржанський, митр. прот. П. Сацевич і п. І. Коляска.

Після обідньої перерви, о год. 1:00, відбулися окремі сесії СУК, ТУС і СУМК. Сесію СУК відкрила голова Пров. Екзекутиви пані О. Дзюбенко і попросила до Президії пані Н. Фарину — 1-шу заст. голови Централі СУК, уступившу голову Пров. Екзекутиви пані М. Вакалюк, почесну голову Пров. Екзекутиви пані Г. Токарик, голову філії Музею — пані Н. Воробець, і голову місцевого відділу пані Л. Митрук. Пані Н. Фарина від імені Централі склала привіт і побажала якнайкращих успіхів в праці. Вона також поінформувала коротко про працю Централі. Представлено голови та делеґаток від відділів, які давали короткі привіти та звіти їх діяльности. Від відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері — голова, пані Л. Митрук, ім. С. Стечишин в Келовна — пані Н. Іванишин, ім. Св. Ольги — пані А. Буяр, ім. Ольги Кобилянської Волей — пані Г. Ткачук, ім. О. Пчілки, Бернабі — пані Чернівчан.

Звіти з діяльности членок управи і референток були надруковані і роздані всім делеґаткам при реєстрації, тому лише було представлено присутнім. Свої звіти прочитала лише голова Пров. Екзекутиви, голова філії Музею і касирка. Пані О. Дзюбенко у своїому звіті подала дворічну працю Пров. Екзекутиви. Головна увага була звернена на працю членства по відділах, які вона старалася відвідати спільно з іншими членками Пров. Екзекутиви, співпраця з ТУС і СУМК та духовенством УГПЦ. Так само старалася нав'язати контакт з іншими жіночими організаціями — англомовними і українськими. Голова філії Музею . Воробець, крім утримання в порядку Музею, вона спільно з Пров. Екзекутивою відвідувала відділи, давала доповіді, тримала контакт з Головним Музеєм, отримала дотацію від Пров. Уряду. Звіт каси Пров. Екзекутиви і філії Музею подала пані М. Антонішка, який прийнято за внеском пані М. Захарук від контр. комісії. Після дискусії над звітами уділено абсолюторію уступаючій управі Пров. Екзекутиви.

Після короткої перерви був вибір Пров. Екзекутиви на 1982 - 1984 рр. Від номінаційної комісії пані Л. Митрук подала список членок які погодилися взяти обов'язки в Пров. Екзекутиві. З певними змінами і доватками вибрано Пров. Екзекутиву в складі: голова — О. Дзюбенко, уст. голова М. Вакалюк, 1-ша заст. голови Н. Воробець, 2-га заст. голови А. Чуйко, 3-тя заст. голови М. Захарук, рекордова секр. Л. Карпінська, кореспо. секретарка Г. Загоруйко, касирка М. Антонішка. культурно-освітня А. Залубняк, СУМК — Д. Смит, В. Пушка, Промінь" добр. З. Туржанська, „Жіноча Рада" Г. Токарик, багатокультурности Л. Митрук, архіви М. Вакалюк, українська школа О. Соджонки, філія Музею голова Н. Воробець, секретарка Г. Загоруйко касирка М. Антонішка; членки: К. Бабійчук, М. Полонич, А. Мануша, К. Кірстюк, М. Захарук, А. Бабюк, Н. Джаман, Г. Токарик.

Контрольна комісія: О. Круліцька, М. Стівенс, Н. Трафаненко.

Членки управи: голова відділу ім. Лесі Українки, Ванкувер, голова відділу ім. Ольги Кобилянської, Волей, голова відділу ім. Олени Пчілки, Бернабі.

Окружні представниці: М. Сташин — Бернабі, Волей, Ереєіз, Чиливек; О. Заризун — Ванкувер Острів; М. Мельничук — Келовна, Вернон, Кемлупс, Принц Джордж.

На пообідній спільній сесії промовляв п. М. Свинарчук, довголітній член ТУС і голова відділу ТУС в Келовна.

Доповідь була добре опрацьована і на часі, тому що ще багато з нас не знає чому зорганізовано самостійниць-

ку організацію СУС, його праця впродовж 50 років, стан теперішніх складових організацій. Сказав, що ми можемо багато зробити спільно для нашої церкви і нашого майбутнього в Канаді. Ми повинні зберегти наше українське життя, а також дати моральну підтримку нашим братам на Україні. В нас є брак зрозуміння серед мужчин для організаційної праці. Так на цій сесії було порушено декілька важливих справ: українську школу, нашу участь у багатокультурних організаціях, організації відділів ТУС, брак проводу для нашої молоді, брак культурної праці по відділах.

На сесії СУМК панове А. Мельничук і Б. Зайцев мали наради зі сумківцями. Пан А. Мельничук був рівнож на сесії ТУС. На тих нарадах зорганізовано тимчасовий комітет для зорганізування Провінційної Екзекутиви ТУС в Британській Колюмбії. До того комітету увійшли панове: М. Свинарчук, С. Мисак і І. Коляска.

Вечором заходом Ванкуверської Місійної Округи відбувся концерт з нагоди відзначення „Року Української Православної Молоді" Участь в концерті брав спільний церковний хор з трьох громад під керівництвом п. М. Мамчура і пані Анни Залубняк. Митр. прот. П. Сацевич відкрив цей концерт, а митр. прот. Ю. Туржанський у своєму кінцеву слові подякував всім учасникам. Головну доповідь виголосив о. М. Сокирка. В концерті брали участь: деклямації: А. Гузик і С. Мануша. Молоді бандуристки виконали на бандурах в'язанку пісень, а також відспівали декілька пісень під акомпаньямент пані С. Стасюк. Молоді сумківки під проводом добр. З. Туржанської виконали вправи „Боже Великий".

Підчас З'їзду для відзначення „Року Української Православної Молоді" брати Давид і Михайло Російчуки — учні „Артс Скул" мали гарну виставку своїх експонатів: малюнки, скульптуру і різьбу. Молодий Давид Сокирка мав оригінальну виставку писанок з релігійними мотивами. Сумківки Леся і Оленка Стасюки виставили ікони, які вони намалювали підчас літніх курсів в Інституті св. Івана в Едмонтоні.

В неділю, після Служби Божої в Соборі Пресвятої Трійці, яку відправив митр. прот. Ю. Туржанський, відбувся спільний обід в соборній авдиторії і продовження програми З'їзду. Обідню програму перепровадила пані Г. Токарик, представивши гостей за головним столом, вона попросила до слова голову СУС, п. Андрія Мельничука, якого представив п. С. Мисак.

У своїй промові пан А. Мельничук звернув увагу на важливість Фундації СУС, про занепад наших часописів а головно нашого офіційного органу „Українського Голосу", про виховання нашої молоді на свідомих українців.

Потім промовляла пані Н. Фарина, яку представила О. Дзюбенко

„Успіхи нашої молоді" до великої міри залежать від нас старших, від нас батьків, від нас дорадників та провідників, від нас самостійницьких родин і від нас самостійницьких організацій". Це були головні точки які порушила бесідниця у своїй промові, питання які нас всіх найбільш турбують, питання над якими ми повинні всі негайно і поважно застановитися. Пані А. Чуйко подякувала промовцям. Від резолютійної комісії пан В. Дзюбенко прочитав резолюції, які з певними додатками присутні прийняли за внеском пані М. Вакалюк і пані А. Бойчук.

На закінчення пані Г. Токарик представила новообрану Пров. Екзекутиву, а пані Н. Фарина в імені Централі привітала.

Голова З'їздового комітету пані О. Дзюбенко подякувала всім членам комітету за їх працю в зорганізуванні З'їзду, гостям з Централі, промовцям, які своєю присутністю звеличали З'їзд, духовеству ванкуверської місійної округи за співпрацю і за зорганізування відзначення „Року Української Православної Молоді", всім членам складових організацій СУС в Британській Колюмбії, делегатам і гостям за їх участь в З'їзді.

Відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна" та „Боже щасти їй" З'їзд закінчено.

Галя Загоруйко, Анна Бойчук,
секретарки З'їзду

ПЕРЕДРІЗДВЯНА ВЕЧЕРЯ В ГАМІЛЬТОНІ

Як попередні роки так і цього року Союз Українок відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні влаштували передріздвяну вечерю 13 грудня 1982 р. О годині 7:00 вечора засіли за по святочному прибрані столи.

Окремий удекорований був стіл, як символ української традиції, що пов'язаний з святом Різдва Христового. Сіно накрито чудовим полтавським рушником. Ікона Богоматері, сніп пшениці та в свічнику три свічки.

Голова відділу, пані Уляна Криворучко, попросила о. Миколу Равлюка помолитися перед вечерею, після молитви в часі вечері грали з пластинок колядки та щедрівки.

Культурно-освітній комітет приготував коротку програму, якою керувала пані Анна Кіт. Пані Тамара Дудка прочитала вірш „Святий вечір" К. Малицької. Отець Микола Равлюк розповів про українські звичаї Різдвяних свят, особливо Свят-вечора та зазначив, що в різних околицях України звичаї були трохи відмінні. Він сказав, що означає пшениця, особливо згадав про піст перед святом Різдва (Пилипівку), що наші предки в Україні строго дотримувались посту, як пошану до Богоматері, бо вона переживала великі труднощі в той час та після народження Ісуса, бо Ірод наказав вбивати немовлят до 2-х років. Особливо о. Равлюк закликав жіноцтво не забувати українських традицій, а передавати їх своїм дітям і внукам. Потім Надя Пенюк прочитала вірш „У Святий Вечір" Олега Ольжича. Пані Анна Кіт прочитала вірш Миколи Щербака „У Святий Вечір". І так скромно по-родинному закінчено цю вечерю.

На закінчення голова відділу Уляна Криворучко подякувала виконавцям і всім присутнім членкам і не членам, бо було трохи і мужеського полу, що привезли своїх дружин і також разом засіли до вечері. Відгуки чоловіків по вечері були такі: вони готові кожного року привозити своїх дружин і разом споживати таку смачну вечерю. Це доказ, що наші господині кухні найкращі.

При цій нагоді незабули і про наш журнал „Промінь" та склали 100 дол. на його пресовий фонд.

Г. У., Гамільтон

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА МОНТРЕАЛЬСЬКИХ МАЛЯРІВ

Музейний комітет Союзу Українок Канади, відділу Доньки України, при співпраці Об'єднання Українських Мистців Квебеку улаштував у суботу 27-ого й в неділю 28-ого листопада, в залі собору Св. Софії, виставку картин монтреальських мистців. Відкриття виставки відбулось о год. 7:30 вечора. У цій виставці образів взяли участь 10-ть мистців. Картини репрезентували різні малярські стилі й техніки. Подібні виставки улаштовувано вже разів і цікаво було слідкувати за розвоєм поодиноких малярів, як також зауважувати зміну в їх тематиці й техніці.

Віктор Воловицький — тематика: краєвиди й мертва природа, виконані олією.

Людмила Темертей — літографії. Портрети натуралістичного стилю, домінуюча фолкльорна ноша.

Гліб Радченко — чудові, наче живі портрети й краєвиди, помічається давню школу.

Роман Костюк — тема картин квіти, краєвиди, натюр-морт (гриби, чосник) мальовані олійними фарбами.

Галина Кошарич — олія, акварелі, ґващ, стиль експресіоністичний — натуралістичний. Теми: квіти, краєвиди, абстрактні з символікою фіґур, як також розмальовує писанки рослинними мотивами, тарілочки й горнятка.

Дарія Савка — стиль: модерно-натуралістичний. Пізнати школу Михайла Мороза. Малює олією. Теми її картин: краєвиди, квіти.

Романа Бачинська — шовкодруки — ніжні, а заразом дуже чіткі — виразні.

Ляриса Лугова — образи модерного стилю. Граничать на семі-абстрактах, але при ближчому огляненні помічається символіку. Образи виконані олією, акриліком та „ітчінґ".

Реня Марків — працює в різних техніках. На виставі переважали акварелі — делікатні, натуралістичні, але дуже сильні в рисунку.

Адріяна Лисак — голова Об'єднання монтреальських мистців, працює різними техніками; олією, акварелею, робить скульптури, але найбільше цікавить її суха голка на „плексі" скла. Між її малюнками й шовкодруками увидатнювались картини з фіґурами на тему карт до гри. В тих фіґурах була представлена кожна епоха історії України. Королева „Кер" — була українською княжною з лицарської доби. Король „Кар" був часу козаччини, валет „Треф" — січовик визвольних змагань, та валет „Пік" — в ґрадуаційній тодзі й береті — символіка зброї останнього століття.

Вечір відкрила пані Оля Ковч — голова музейного комітету, привітавши чисельних присутніх гостей, розтяла разом з панею Адріяною Лисак стрічку й запросила всіх після оглянення образів до обильного буфету, де були чисельні й різнородні торти й сирники. Опісля пані Адріяна Лисак представила всіх мистців — учасників виставки — й подала про кожного їх мистецьку характеристику, з чого я скористала й Вам ось тут подала.

Цей вечір був дуже успішним, а товариська атмосфера спонукала присутніх при споживанні смачного печива, забавлятися до пізної години.

В неділю виставка з відкритим буфетом продовжувалася до 5-ої години пополудні й приманила велике число відвідувачів.

Галина Сенишин

ЦЕРКВА

Тріщали предковічні зруби,
летіли ґонти, як пір'я:
руйнували дерев'яне чудо
людської праці та віри.
І, вписані в лагідні гори,
востаннє хиталися бані,
вмирали ясно і гордо,
так, як вмирають останні.
Це умирали століття,
це умирало прекрасне...
З розпуки дробилися на дровіття
золоті ґрона іконостасу.
І шукали між бур'янами
вічний спочинок ікони.
І плакала в недоторощеній рамі
гуцульська мадонна.
І Юр, в невідомім двобою
втративши руку і списа,
півроздятою головою
востаннє навкруг дивився,
як довго стояв ще ренвієм
і як він лягав на трави,
на осиротілі смереки
густим непрозорим трауром.

Ігор Калинець

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ІЗИДОРА І КАТЕРИНИ ГРИЦАК В САСКАТУНІ

Не дуже часто можна прочитати в українській пресі про щасливі подружжя українців, що святкують свій золотий ювілей 50-ліття. То все ж таки такі ювілеї відбуваються в різних частинах широкої Канади і є вони направду святковим днем для тих щасливців, що дожили цих років свойого 50-літнього ювілейного подружжя.

До списку таких щасливих подруж можемо ще додати панство Ізидора і Катерини Грицаки з Саскатуну, які святкували своє 50-ліття подружнього життя в суботу дня 3-го липня 1982 року. Дружбою для цієї щасливої пари був Ізидорів брат Степан з дружкою Теклею Котелко. На цей гарний традиційний вечір прибуло біля сотні осіб родини і знайомих приятелів, щоб разом відсвяткувати це 50-ліття та віддати шану для панства Грицаків.

Перш зе все о. прот. М. Олесюк, настоятель Катедри Пресв. Тройці в Саскатуні відслужив Молебень, де опісля побажав Ювілятам дальшого щасливого життя. Відтак усі перейшли до Катедральної залі, де відбулася традиційна вечерю. За головним столом засіли Ювіляти з дружбами та дехто з родини. Отець прот. М. Олесюк провів молитву та поблагословив їжу, де відтак всі засіли до смачної вечері, яку приготовили членки відділу Союзу Українок. По вечері відбулась коротка святочна програма, а відтак забава з танцями в авдиторії Катедри. Тут хочемо згадати, що Ювіляти Грицаки мають одного сина Данила, який закінчив університетські студії і є жонатий з Донною Олексин з Принц Алберт, як також мають одну дочку Ґрейс, яка є заміжня за адвокатом Л. Морґаном в Реджайні й яка також має закінчену вищу освіту. Панство Грицаки мають також вже п'ять онуків.

Господарем церемонії був син Данило, який покликав до слова о. прот. М. Олесюка, який в кількох словах розказав дещо про життя ювілятів та побажав їм ще кращої будуччини дожити щасливого подружнього 75-ліття. Син Данило подякував батькам за примірне моральне виховання та освіту, яку уможливили йому його батьки. Говорила також дочка Ґрейс, яка подякувала татові і мамі за всі їхні турботи і добро, які давали їй впродовж всього життя. Вона також висловила подяку всім присутнім, що прибули на цей вечір і своєю присутністю звеселили це 50-ліття її батьків. Наймолодший онук представив всіх онуків і побажав дідові та бабі ще довгого та щасливого життя. Говорив ще дружба брат ювілята Степан та інші, які в коротких спогадах з гумором переплітали проминулі хвилини своєї молодости, де вкінці висловлювали свої побажання про краще майбутнє.

На закінчення говорив сам ювілят, який подякував своїм дітям за таку милу несподіванку, яку вони зробили цього вечора. Панство Грицаки з цієї нагоди зробили примірний вчинок даруючи $600.00 на Український Музей, цей дар прийняла голова Музею пані Ц. Качковська, як також $600.00 на Пансіонат ім. Іларіона, цей дар в імени Пансіонату прийняв п. Федір Андрущак.

Щоб краще всі зрозуміли перехід життя ювілятів, син Данило приготовив цей перебіг життя в фотографічному зображенні і висвітлив це в діяпозитивах (слайдах) на екрані. При тому згадаємо, що панство Грицаки беруть активну участь у нашому громадському та церковному житті. Катерина Грицак є членкою Союзу Українок вже через довгі роки, де на початку вступила ще в Єллов Крік, а тепер є членкою у відділі ім. О. Кобилянської в Саскатуні. Ювілят Ізидор Грицак, це бувший довголітній учитель, який учителював 37 років а з того був 25 років директором (принципалом) школи. Він є членом саскатунського відділу Товариства Українців Самостійників, де був касиром через 5 років. Також він є директором пансіонату ім. Іларіона, членом Саскатунського Товариства Українських Мистців, членом Інституту ім. Могили, в якому перебував ще як був студентом університету, навчав мистецтва на літних курсах в таборі на „Зеленому Гаї", навчав мистецтва в „Комюніті Каледж" в різних місцевостях, де до речі, він є знаний мистець образотворець, якого картини зберігаються вже в деяких галеріях, як також і в приватних колекціях, та прикрашують багато домів широкої Канади. Ювілят Грицак останньо брав участь в Світовій Фиставці Українських Мистців, яка відбулася в КУМФ галерії в Торонті, де його прекрасна картина „Знаки весни" є поміщена в каталозі цієї вище згаданої виставки, і його дві картини були куплені.

Вже по закінченні вечері, всі присутні перейшли до залі, де забавлялися до пізньої години. Цей вечір напевно залишиться пам'ятним для наших ювілятів Ізидора і Катерини Грицаків на ціне їхнє життя.

При нагоді свого 50-літнього життя Панство Грицаки склали $100.00 на журнал „Промінь".

На многая літа Вам шановні Ювіляти, хай Всевишній зберігає Вас і на дальше в найкращому здоров'ю.

З. Орест

Коли ви щось купуєте, то користуйтесь більше вашими очима, а не вашими ухами.

Чеська приказка.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Михайло Коцюбинський

ІВАНКО ТА ЧУГАЙСТЕР
(оповідання)

Уривок з повісті "Тіні забутих предків"

Коли Іванові минуло сім літ, він вже дивився на світ інакше. Він знав вже багато. Умів знаходити зілля, розумів, про що канькає каня [1], з чого повстала зозуля, — і коли оповідав про все те вдома, мати непевно позирала на нього. Знав, що в лісах повно лісовиків, які пасуть там свою маржинку: оленів, зайців і сарн, що там блукає веселий Чугайстир, який зараз просить стрічного в танець, що живе в лісі голос сокири.

Весь світ був як казка, повна чудес, таємнича, цікава й страшна.

Тепер він вже мав обов'язки — його посилали пасти корови. Гнав в ліс своїх жовтаню та голубаню, і коли вони потопали в хвилях лісових трав та молодих смеречок і вже звідти обзивались до нього, як з-під води, тужливим дзвоном своїх дзвінків, він сідав десь на узбіччі гори, виймав денцівку (сопілку) і вигравав немудрі пісні, яких навчився од старших. Однак та музика не вдовольняла його. З досадою кидав денцівку і слухав інших мелодій, що жили в ньому неясні і невловимі.

Знизу підіймався до Івана і затоплював гори глухий гомін ріки, а в нього капав од часу до часу прозорий дзвін колокільця. З-за галузки смереки виглядали зажурені гори. Гори щохвилини міняли свій настрій: коли сміялось галявина, хмурився ліс.

Одного разу він покинув свої корови і подряпався на самий грунь (верх). Ледве помітною стежкою підіймався вище і вище, поміж густі зарослі блідої папороті, колючої ожини й малини. Легко перескакував з камінця на камінчик, перелазив через повалені дерева, продирався крізь гіллячки кущів. За ним підіймався з долини вічний шум річки, росли гори.

Довгі трави крили тепер боки гори, дзвінки корів обзивались, як далеке зітхання, все частіше попадалось велике каміння.

Під ногами в Івана кожен камінь вкривали рудаві мохи, грубі, мякі, шовкові. Теплі й ніжні вони обіймали ногу, як пухова подушка. Кучерява зелень афин [2] запустила своє коріння у глибінь моху, а зверху сипнула росою червоних та синіх ягід.

Тут Іван сів одпочити.

Ніжно дзвеніла над ним хвоя смерек, змішавшись з шумом ріки, сонце налляло злотом глибоку долину, зазеленило трави, десь курився синій димок од ватри, з-за Ігрицю оксамитовим гулом котився грім.

Іван сидів і слухав, забувши зовсім, що має доглядати корови.

І ось раптом в сій дзвінкій тиші почув він тиху музику, яка довго і вловимо вилась круг його вуха, що навіть справляла муку! Застиглий і нерухомий, витягнув шию, і з радісним напруженням ловив дивну мелодію пісні. Так люди не грали, він принаймні ніколи не чув. Але хто грав? Навкруги була пустка, самотній ліс, і не видно було живої душі. Іван озирнувся назад, на скелі, — і скаменів. На камені, верхи, сидів "той", Чугайстир, скривив гостру борідку, нагнув ріжки і, заплющивши очі, дув у флояру. "Нема моїх кіз... Нема моїх кіз..." — розливалась жалем флояра. Та ось ріжки піднялись угору, щоки надулись і розплющились очі. "Є мої кози... Є мої кози..." — заскакали радісно звуки, і Іван з жахом побачив, як, виткнувшись з-за галузок, затрясли головами бородаті цапи.

Він хтів тікати й не міг. Сидів прикутий на місці і німо кричав од холодного жаху, а коли врешті видобув голос, Чугайстир звинувся і пропав раптом у скелі, а цапи обернулись в коріння дерев, повалених вітром

Іван гнав тепер вниз, без тями, наосліп, рвав зрадливі обійми ожин, ламав сухі гіллячки, котився по слизьких мохах і з жахом чув, що за ним щось женеться. Нарешті впав. Скільки лежав, не пам'ятає.

Прийшовши до себе і вздрівши знайомі місця, він заспокоївся трохи. Здивований наслухував якийсь час. Пісня, здавалось, бриніла вже в ньому. Він вийняв денцівку. Зразу йому не йшло, мелодія не давалась. Починав грати спочатку, напружував пам'ять, ловив якісь згуки і коли врешті знайшов, що віддавна шукав, що не давало йому спокою, — і лісом попливла чудна, не відома ще пісня, радість вступила у його серце, заллята враз гори, ліс і траву, заклекотіла в потоках, підняла ноги в Івана, і він, пожбурнувши денцівку в траву та

взявшись у боки, закружився у танці. Перебирав ногами, ставав легко на пальці, бив босими п'ятами в землю, крутився і присідав. "Є мої кози... Є мої кози..." — щось співало в ньому. На сонячній плямі полянки, що закралась в похмуре царство смерек, скакав біленький хлопчик, немов метелик пурхав із стебла на стеблину, а обидві корови — жовтаня і голубаня, — просунувши голови межи галузки, привітно дивились на нього, жуючи жуйку, та зрідка дзвонили йому до танцю.

Так знайшов він у лісі те, чого шукав.

———

[1] Каня — коршак.

[2] Афини — чорниці.

З ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ Вінніпеґ

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Відділ ім. Л. Українки при катедрі Пресв. Трійці улаштував успішне чайне прийняття 17 жовтня 1982 р. в катедральній авдиторії. Слово привіту виголосила заст. голови, Надя Шаварська. Молитву провів настоятель, протопресв. Ф. Керніцький.

Імпрезу відкрила пані Стефанія Юрківська, консультантка української мови при провінційному департаменті освіти. З нагоди „Року Молоді", шановна гостя звернула своєї слово до молодого покоління. Працюючи роками з молоддю, вона висловила признання цій молоді за її осяги в сучасну добу. Гостю представила господиня прийняття, Слава Яременко.

Збагатила прийняття виставка ікон мистця д-ра Тараса Юрія Снігуровича, яку присутні мали нагоду оглядати.

Ціла пополудневa програма була соціяльного характеру.

Подяка належиться чайному комітетові — господиням: Славі Яременко і пані Ахтемійчук, Вероні Керелюк і Савелі Анклевич та іншим.

СВЯТО КНИЖКИ

Свято Книжки відбулося в катедральній авдиторії Пресв. Трійці 24 жовтня 1982 р. заходом культурно-освітнього комітеу.

Заля була взірцево прибрана. На передньому столі, застеленому вишиваним обрусом стояли квіти, а поруч них вибрані твори з української літератури. Ширша виставка книжок була розложена при бічнім столі, де присутні могли собі набути потрібні книжки. Цією виставкою займалась Оля Завісляк.

Привітальне слово виголосила голова культ.-освітнього комітету добр. Анастасія Міненко з'ясувавши значення такого свята.

Святочну доповідь виголосила Соня Лебедин, членка відділу ім. Лесі Українки. Доповідачка представила початки письма, слова і друку. Коротко застановилась над змаганнями за свободу слова сучасних українських письменників в Україні. Захочувала молодь, живучи у вільній демократичній країні, вивчати українську мову та удосконалювати її через читання української преси і книжки, ознайомлюючись з українською історією і літературою. Коротке оповідання „Квітки при дорозі", автора о. Василя Кудрика, прочитала Марія Сідак.

На розвагові точки склались: деклямація „Воленька святая", виголосили дві сестри Наталка і Тамара Макаренко; деклямація „Село", Тараса Шевченка, віддеклямувала Михайлина Подтепа. Дві пісні, „Наш отаман Гамалія" і „Червона рута", відспівали Келлі Сенків і Тара Лебедин.

Друга частина програми складалась з висвітлення прозірок з подорожі по Україні, з розповідями про подорожні пригоди. Цією частиною зайнявся проф. Павло Стельмащук.

Програмою керувала Валентина Мулик-Луцик, членка культ.-освітнього комітету, Єлисавета Зучкан подякувала всім за участь в програмі.

ВІТАЛИ МАРІЮ САВІЦЬКУ

Членки відділу вітали голову Музейної Фундації Українського Музею Канади, пані Марію Савіцьку, 18 листопада 1982 р.

Дирекція головного Музею заплянувала об'їздку по відділах. Ціль цієї поїздки була представити членству і ширшому громадянству стан Музею, його потреби та пляни на майбутнє.

Голова в своїм слові представила цікавий та інформативний звіт праці Музею за минулих два роки. Пояснила теж працю різних виставок, лекцій які там провадяться, та труднощів через недостачі фінансів.

Своє слово пані Савіцька доповнила кінофільмом "A Living History — The Ukrainian Museum of Canada", який підготовив Саскачеванський уряд, де представлено історію нашого Музею з пані Марією Ткачук як доповідачкою. В додатку було висвітлено цікаві прозірки з поясненням, як напр. гостили в Музею принцесу Анну минулого літа. Шановна гостя закінчила своє слово закликом до постійного збереження музейних експонатів та пожертв на потреби Музею на що присутні щедро відгукнулись.

Предсідницею програми була заст. голови Єлисавета Зучкан, яка придставила гостю. Добр Марія Керніцька, кор. секретарка висловила подяку пані Савіцькій за її участь і добру волю жертвувати свій час для Музейних справ. Слідувало чайне прийняття.

Є. Білич, кор. рефер.

У СОРОКРІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Монтреаль

У неділю 14-го листопада 1982 р., після Служби Божої відбулись чергові місячні збори С.У.К. відділу Доньки України, присвячені 40-ій річниці Української Повстанської Армії. З цієї нагоди приготовано виставку книжок, тематика яких займається подіями 1941 - 45 років які зв'язані з подіями Української Повстанської Армії. Між ними домінувала сторінка „Свободи" з дня 14-го жовтня 1982 р. присвячена „У сорокріччя УПА — Фрагменти з життя й боротьби".

Спожившн смачний полуденок, приступлено до святочної уплянованої програми дня. Пані Ванда Ваверчак представила запрошеного гостя Левка Гусина — ліричного поета, працівника міжнародньої секції Сі-Бі-Сі — українського відділу, який приготовив доповідь присвячену 40-літтю УПА.

Левко Гусин — уродженець Наддніпрянщини, сам учасник подій 1941 - 43 років на наших автохтонних землях України представив насамперед суть тогочасної ситуації й настрої українського народу, який опинився в кліщах воєнних, ворожих аспірацій з одної сторони, а з другої — ті ворожі, загарбницькі, безпощадні сили ворога з його абсурдними стремліннями — знищити нарід й опанувати родючі землі України й замінити їх на свій („лєбенсраюм" (життєвий простір). Прелегент говорив, „щоб зрозуміти, збагнути й оцінити вартість того останнього зриву українського народу, треба проглянути уважно сторінки сотень книжок, у яких кожен по-своєму характеризує ту хижу, немов вовчиця, добу". Він назвав воїнів УПА „лицарями абсурду", „людьми, що не вагались умирати за своїх: матерів, батьків, братів, сестер. Людьми — у жилах яких плила і буяла козацька кров, кров звитяжців, що їх породила та жорстока доба".

Не входячи в деталі воєнних подій, в яких довелось брати участь УПА, бо на це не було часу, в короткій доповіді Левко Гусин сказав, що Українська Повстанська Армія була багатотисячною когортою найкращих синів і дочок України. Була армією українського народу, творінням тих, хто зродився „великої години", які своїми ділами сказали „отим двом хижакам, що Україна була й буде".

* * *

Друга частина зборів, якою провадила голова відділу, п. О. Русин, була ділова — присвячена біжучим справам.

Збори закінчилися несподіванкою. Панна Юлія Пушкар, яка приготовила полуденок, придбала також і великий уродиновий торт з нагоди дня народження пані Анастасії Бабляк, якій сповнилося 90 років життя.

Хотілось сказати: „Прийшла 90-та весна" й побажати всього найкращого. Але як? — коли саме тоді красивий листопад вкрив своїм золотим листям землю... Це був не лише для пані А. Бабляк, але й для нас всіх зворушливий день, бо не кожному суджено дожити такого віку й в такому здоров'ї. А життя для неї не було таке легке, хоч і різноманітне й багате на душевні пережиття. Анастасія Бабляк прибула до Канади 1912 року, вийшла заміж 1914 р. й зо своїм мужем брала від самого активну участь в організаційному житті нашої української громади Монтреалу в загальному, а відтак і в організуванню теперішньої соборової громади зокрема. Вона виконувала працю секретарки відділу, відтак касирки. На її внесок заініційовано „Залізний фонд" для помочі — спочатку так званим „скитальцям", а тепер вже при кожній потрібній нагоді „Помочі Україні.

В 1975 р. прийшлось їй переболіти велику втрату — довелось відпровадити свого мужа Михайла на вічний спочинок. Однак життя плило своїм руслом... Анастасія Бабляк помирилась зі своєю осамітненою долею, а маючи позитивно-наставлене світосприймання, дальше продовжує мандрувати своїм утоптами шляхом...

Дай Боже їй ще багато сил і витривалости на „Многая, многая літа".

На закінчення святкової партії всі присутні заспівали на ноту бадьорого маршу „В день уродин Твоїх" і „Многая літа".

Галина Сенишин

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Читаю „Промінь" з грудня, число 12, 1982. На 5-ій сторінці пише Уляна Пелех. Перечитала два рази, як наші письменники пишуть та обороняють Церкву і віру в Бога перед наступом ворога. І думала оце про того літака з одним крилом. Тож життя нашого народу в Україні і так само наше життя тут що летимо з одним крилом...

От приходить Різдво Христове. Наш нарід дуже релігійно святкував, бо Христос своїм народженням дав родині ту правду і ту дорогу і ті сліди. Каже Христос — „Ідіть слідом за мною". А родина то мала церква — казав нам наш митрополит Іларіон. Треба дітей учити з маленького. Мати Божа з опікуном Йосифом Ісуса охороняють, втікають аж до Єгипту від розбійника Ірода. А мати Божа вказує батькам як мають своїх дітей вчити, любити їх. Бо тільки вдома з маленького можна навчати правди. Перша школа то дім, доки дитина ще не пішла на вулицю, де блукає зло і різні злочинці.

А Ви, дорога наша редакторка даєте нам знати про ту Божу правду нашого народу в Україні і серед нас тут в Канаді. А Канада то свята країна, яка дала нам волю по своєму молитись і по своєму видавати і друкувати свою газету, свій журнал, плекати свою культуру, писати свою історію, шанувати своїх предків. І тут у Канаді постав „Український Голос". То був голос наших предків. Вони промовляли до нас і дали нам у спадщині великі скарби — навчили нас тисячолітньої історії. Покійний прот. Василь Кудрик, перший редактор „Українського Голосу" залишив нам заповіти вчитися, думати, читати та шанувати себе, свою національність і бути завжди собою, а так само шанувати інших, бо кожний повинен найбільше шанувати своє.

Вам, дорога наша пані Редакторко бажаю міцного здоров'я, і многих літ бо Ви своєю працею в нашому „Промені" також бороните правду Божу, єднаєте нас з нашим народом в Україні і хай наш журнал буде світлом для кожної української хати в Канаді й у світі.

Христос народився! — Славімо Його!

Софія Кушнірук, Винярд, Саск.

ВШАНУВАЛИ „ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ"

16-го жовтня 1982-го року Союз Українок Канади, відділ ім. Ольги Басарабової в Калґари, урочисто відзначив „Золотий Ювілей" своєї півстолітньої праці. В залі Культурного Осередку української православної громади Св. Володимира зібралися членки місцевого відділу по-святочному вбрані в вишиваних українських блюзках, гості з інших міст та члени громади Св. Володимира.

За головним столом зайняли місце достойні гості: пані Анна Звоздецька, голова Союзу Українок Канади, настоятель місцевої громади о. А. Лакуста з добродійкою, о. Фик з Келовни, Б. К., добродійка Фляк з Едмонтону та всі колишні голови місцевого відділу Союзу Українок Канади, які були присутні, а серед них була також пані Данилович, одна з перших голів відділу, зорганізованого в 1932-му році.

Пані А. Крупник, яка тепер є головою відділу, перечитала імена членок відділу, які відійшли на вічний спочинок від часу його заснування. Під час читання імен, дочки або близькі друзі спочилих вкладали квіти до спільної вази в їхню пам'ять, а потім о. Лакуста проказав молитву та всі присутні відспівали „Вічная пам'ять" спочилим членкам.

Після вшанування пам'яти спочилих відбулася ювілейна вечеря під проводом групи ТУС чоловіків місцевої громади.

Голова громади Св. Володимира п. Г. Ничипурик у своїй привітальній промові відзначив важливу ролю місцевого відділу С.У.К. в житті громади та побажав членкам найкращих успіхів у майбутньому.

Словами подяки за добру працю та побажанням найкращих успіхів привітали ювілейний відділ голови місцевих відділів Т.У.С. п. А. Бойків, КУК п. М. Топольницький, СУМК п. М. Знак та клюб „Золотого Віку" п. М. Файчук.

Пані А. Крупник розповіла присутнім про враження попередніх провідників відділу, їхні мрії та прагнення, а пані М. Чернецька, бувша голова відділу, ширше розповіла про ту тяжку працю та тернисту дорогу, яку пройшли членки відділу від перших днів його заснування в літі 1932 р.

Краяння ювілейного торта: зліва — Анна Крупник, голова відділу, справа — Анна Звоздецька, голова Союзу Українок Канади.

Пані А. Звоздецька, голова Союзу Українок Канади, в своїй глибокозмістовній промові підкреслила важливу ролю українського жіноцтва в збереженні й розвитку української мови, культури та традицій в Канаді висловила побажання й надію, що місцевий відділ ім. О. Басарабової буде надальше провадити цю важливу працю.

Настоятель місцевої парафії о. А. Лакуста в своїй привітальній промові підкреслив важливу ролю, яку організоване жіноцтво відограє в житті й праці нашої громади, в її розвитку та її успіху та висловив надію, що ще більше українського жіноцтва згуртується довкола місцевого відділу в майбутньому.

Силами місцевої парафії було розіграно п'єсу пані Звоздецької „За нами сестри" а місцевий відділ СУМК взяв участь у концерті українських танців та співу.

Святкування закінчено співом гімну Союзу Українок Канади.

Присутній

ДЕНЬ КНИЖКИ

В неділю 10 жовтня 1982 р. після Служби Божої і обіду відбулася в залі Катедри св. Володимира в Торонто імпреза присвячена Святу Книжки. Відкрила її голова відділу ім. Св. Кн. Ольги пані Марія Божик, підкресливши значення книжки в житті людини, як засіб для поширення світогляду та її духового удосконалення. П-і Марія Божик представила нам дорогу гостю п-і Наталю Когуську, редакторку журналу „Промінь", що на ту пору завітала до нас.

Д-р Ганна Янішевська прочитала коротку біографію письменниці і поетеси п-і Світлани Кузьменко (головної доповідачки) після чого були удекоровані квітами п-і редакторка Наталя Когуська і п-і Світлана Кузьменко. Коротке слово виголосила Наталя Когуська.

В'язанку українських народних пісень проспівала з бандурою п-і Галина Бужак. Наступною була цінна доповідь поетеси Світлани Кузьмен-

ко. Учні недільного курсу при катедрі: Марія Волошин, Галина Трохлюк, Ірина Магденко, Тетяна і Лідія Юхименко продеклямували (під керівництвом пана Петра Шкурка) вірш Т. Шевченка А. Козачковському. Монтаж віршів і прози, опрацьований пані добр. Анною Ференсів читали: п-і добр. Минодора Фотій, добр. Єлисавета Василів, артистка п-і Ніна Теліжин і пан Петро Шкурка. Виставку книжок і журналів упорядкували і мали під своєю опікою п-і Анна Палієнко (бібліотекарка) і п-і Марія Боднарчук. Сцену удекорували п-і Руденко і пан Петро Шкурка.

На закінчення голова відділу п-і Марія Божик висловила щиру подяку поетесі Світлані Кузьменко за цінну доповідь і п-і Наталі Когуській за відвідини, виконавцям приграми і усім присутнім за участь.

Добр. Єлисавета Василів

40-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Святкування сорок-літнього ювілею відділу ім. Лесі Українки в Ту Гилс, Альберта, відбулося в неділю 17-го жовтня 1982 р. В той самий день українська православна громада Пресвятої Трійці обходила „День Подяки", отже подвійне свято почалось Всеночним в 9-ій годині рано, а Св. Літургією в 10-ій. До церкви зійшлося велике число вірних з дальших і ближчих місцевостей.

Службу Божу відправляв настоятель о. П. Зубрицький при участи церковного хору під проводом пана С. Мульки. Пан Д. Заляцький співав Апостола а пан І. Качмар прислугував священикові. По закінченню Літургії о. Зубрицький, з нагоди Дня Подяки, посвятив принесені кошики плодів а відтак попросив членок відділу стати з засвіченими свічками до відслуження Панахиди за померших членок. Підчас співання „Вічная пам'ять" голова товариства пані Е. Рибак тримала схилений прапор С.У.К. По сім відбувся Молебень за здоров'я членок і відспівано „На многі літа".

На другу частину свята о. Зубрицький запросив присутніх на спільний ювілений обід в Сентеніял залі, на продовження програми свята. До залі увійшли членки з прапором ставлячи його по правім боці головного стола. Заля була взірцево удекорована. На стіні поза головним столом смолоскип — символ Союзу Українок Канади з відповідним написом. Головний стіл застелений вишиваним обрусом а на ньому калачі та дві вазі гарних квітів. На переді стола стояв прекрасний ювілейний торт з сорокома свічками.

Відзначені Членки за їх 40-літню працю при відділі в Ту Гилс, Альберта. Зліва направо: Р. Бачинська, М. Фуярчук, К. Паламарук, А. Іфтодій і М. Солодюк.

До головного стола, на запрошення голови ювілейного комітету, пані Галі Маріянич, засіли, голова Союзу Українок Канади пані А. Звоздецька, голова Провінційної Екзекутиви пані П. Дженис, перша голова відділу в Ту Гилс пані С. Гриник, голова відділу пані Е. Рибак, мейор міста пан С. Шибунька, отець і добродійка Зубрицькі і всі колишні голови жіночого товариства. Голова відділу, пані Е. Рибак привітала гостей і причепила корсажі всім за головним столом. Також за їх 40-літню заслужену працю при відділі, членки Р. Бачинська, М. Фуярчук, К. Паламарук, А. Іфтодій і М. Солодюк вшановано корсажами. Щоб відзначити всіх ювіляток відділу, членку вдекоровано кожну квіткою. П. Мулька, за його довголітню працю при громаді, причіплено квітку і подано маленький дарунок. Відтак членки, під проводом пана Мульки, відспівали гимн Союзу Українок „За нами, сестри". Отець Зубрицький провів молитву і поблагословив страви. Присутні засіли до багатого і смачного обіду.

Пообідню програму переводила пані Галя Маріянич. Вона представила головний стіл а потім попросила всіх встати, щоб вшанувати пам'ять покійних членок. Підчас читання імен покійних хор тихенько співав „Вічна пам'ять".

Приступлено до привітів. Пані С. Гриник, перша голова відділу згадала початки товариства. Поґратулювала членам за таку успішну працю і побажала дальших успіхів. Пані І. Бережан з Вегревил побажала членам здоров'я на продовження праці в товаристві. Пан М. Лоґозар, голова церковної громади подякував за кооперацію підкреслюючи заслуги відділу. Пані М. Дубельт з Мирнам у своїм привіті сказала, „як то гарно подивитися як наші жінки шанують наші народні строї і як чудово, що кожна членка має пришпилений смолоскип СУК". Мейор міста Ту Гилс, С. Шибунька сказав, „Ваша шляхотня українська організація має велику похвалу за собою". Голова Провінційної Екзекутиви, пані П. Дженис поґратулювала ювіляток за їх 40-літню праця для добра українського народу і його рідної церкви. Побажала їм кріпкого здоров'я, щоб відсвяткувати 50-літній ювілей. Привіт від п-ва Теодора і Єви Семенюк перечитала пані Маріянич.

Привіти були переплітані концертовими точками. Жіночий ансамбль під проводом пана С. Мульки відспівав три пісні, „Ой не зникли золотії терни", „Писаний камінь" і „Ой у гаю при Дунаю". Українські танцю-

ВІДДІЛ СОЮЗУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Сидять зліва направо: Е. Ількуф, М. Г. Ілік, П. Мулька, А. Іфтодій, Г. Маріянич, Е. Рибак — голова, К. Мандрусяк — секретарка, М. Мандрусяк — фінансова секретарка, М. Андріящук — кореспонденційна секретарка, Р. Бачинська, К. Паламарук і М. Солодюк. Стоять 1-ий ряд: М. Мельничук, М. Онищук, М. Серна, Е. Луцяк, О. Качмар, Н. Никифорук, М. Фуярчук, М. Павлюк, В. Будзяк, М. Елков, Р. Ілюк, Е. Мандрусяк і М. Котович. Стоять 2-ий ряд: А. Голик, М. Костюк, А. Логозар, А. Мельничук, Е. Російчук, Д. Храпко, Н. Російчук, П. Лакуста, М. Чернівчан, М. Олійник, Г. Делявський і М. Ґрекул. Стоять 3-ій ряд: Р. Івасюк, А. Дегід, С. Стефюк, М. Бук, С. Сакалюк. Нема на знимці: С. Дмитрук, А. Качмар, Е. Лащовський, М. Романчук, М. Рибак, М. Шандрук і П. Стоцький.

ристи під проводом пані Е. Чобан відтанцювали, „Привіт", „Черевички", „Квіточка", „Повзунець" і „Гуцулка".

Святочну доповідь виголосила голова Союзу Українок на Канаду, пані Анна Звоздецька. Вона сказала, „Нема нічого кращого як належити до нашої української організації і церкви". Підкреслила слова Тараса Шевченка,

„Учітеся брати мої,
Думайте, читайте,
І чужого научайтесь,
Свого не цурайтесь".

Дальше говорила про рідну мову і згадала слова Воробкевича:

„Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має".

Про нашу патронку Лесю Українку сказала, що її творчість є завжди свіжим, сучасним і великим скарбом для українського народу. „Вставай хто живий, в кого думка повстала, година до праці настала".

Сороклітню історію відділу перечитала секретарка ювілейного комітеу, пані П. Мулька. Відділ був зорганізований в 1942 році підчас другої світової війни. Відділ вкладав багато праці в розбудову громадського і церковного життя. Членки опікувалися рідною і недільною школою. Брали і беруть активну участь у народних, церковних і громадських програмах. Кожного року щедро жертвують на всякі організації. В цей час вже є меценатами Інституту Св. Івана в Едмонтоні і Всеканадського Українського Музею в Саскатуні. На закінчення представила і привітала основательок відділу, пань: Р. Бачинську, М. Фуярчук, К. Паламарук, А. Іфтодій і М. Соколюк.

Привіти, промови і концертові точки були нагороджені гучними оплесками присутніх.

Слідувало традиційне засвічення ювілейного торта — виконали колишні голови відділу, пані: С. Гриник, П. Одинська-Каланча, О. Мельничук, О. Хонько, А. Іфтодій, М. Чернівчан, Г. Маріянич, Е. Чомик і Е. Рибак. По черзі кожна засвітила одну свічку за кожний рік її головства. Засвітили свічки також за неприсутніх голів Ю. Йонґ, Р. Колісник і Е. Понич.

Відтак господиня свята Галя Маріянич покликала о. Зубрицького до слова. Отець настоятель склав ґратуляції і подякував відділові за активну і корисну працю впродовж сорока літ. Побажав членкам кріпкого здоров'я і завзяття до дальшої праці. Присутні відспівали „На многі літа".

На закінчення свята господиня висловила подяку ювілейному комітетові, що допомогли цей ювілей так врочисто відсвяткувати. Подякувала панові Мулькові за навчання пісень, пані М. Андріящук, що спекла калачі, пані В. Пундик за вдекорований торт, пані Е. Бачинській за корсажі і квіти, пані Д. Загарійчук і її помічницям за такий смачний обід, всім промовцям і всім учасникам за звеличання свята. Господиня прочитала власну поему відповідну святові.

Програму закрито відспіванням, „Достойно є".

Калачі і торт краяли перша голова С. Гриник і голова Е. Рибак. Присутні угощалися кавою і краяним калачем та тортом.

Ольга Качмар

ДЕНЬ ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК

Відділ Союзу Українок при катедрі Св. Івана Івана в Едмонтоні відзначував членок від час своїх 56-тих роковин 29-ого серпня 1982 року.

Рано, по Службу Божій відбулася Панахида за померших членок. Брали участь у відправі Панахиди Високореосв. Владика Борис, митр. прот. Д. Лучак, і о. В. Лакуста. Велика число членок у церкві тримали свічки, а голова Філія Кругляк — прапор.

Вечером о годині 7:30 в Катедральній авдиторії поважне число гостей зійшлось, щоб прилучитись до вшанування заслужених членок відділу Союзу Українок. Отець Лучак відкрив програму молитвою і щирим привітом. Привіти також склали від зарядів при головному столі: Анна Звоздецька — голова Союзу Українок Канади, Іванна Дженіс — голова Провінційної Екзекутиви Союзу на Альберту, Філія Кругляк — голова відділу Союзу при Катедрі Св. Івана, Віктор Наконечний — голова Катедральної громади Св. Івана.

Головною точкою програми було вшанування членок за 25 літ праці в відділі Союзу Українок при Катедрі. Відзначувано 8 членок. Ольгу Ганночко і Фівону Пелех представила Надія Боднар; Параску Довганюк — представила Софія Василишин; Галю Ґрекул — Марія Косташ; Анастасію Сенів і Марію Страшок — Анна Скуба; Катерину Істон — Віра Понич; Василину Мельник — Наталка Фарина.

Кожна членка була представлена в житті і в заслугах її громадської активности. Промови про кожну були дуже цікаві. Відзнаки і грамоти вручувала Філія Кругляк. А за 25 років приналежности до С.У.К. (переходова) — вручила грамоту і смолоскип Іванна Дженіс.

За 50 років приналежности до С.У.К. були такі членки: Анна Ґреґорі, Параня Саламандик, Анна Токарик, Анна Ґорецька, Василина Леськів, Анна Данилович (І.), Анна Данилович (П.), Марія Шевчук, Рахиля Скакун, Марія Ковальчук, Дарія Янда.

Щоб в особливий спосіб вшанувати цих заслужених членок, комітет передав цей обов'язок голові Союзу Українок пані Анні Звоздецькій. Голова пані Звоздецька у своїм ціннім слові піднесла важливість і місце кожної членки Союзу Українок Канади в житті українського суспільства та своїй організації. Вона також вручила грамоти й відзнаки цим членкам. Разом вшанованих членок було 19. Кожна з них була удекорована корсажем.

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні

На програмі були також концертові точки: мішаний хор старших громадян при Катедрі Св. Івана відспівав дві пісні: „Ой, вербо, вербо", „Грицю, Грицю", під управою диригента Людвика Маріянича. Акомп. — панна Карліна Фрізен.

Кінцеве слово виголосив прот. Д. Лучак і провів молитву.

Опісля була смачна перекуска й чай заходами соціяльного комітету під проводом Катерини Гавриш. Наливали чай: Доця Корпан, Катерина Гарасим, Василина Леськів, Софія Василишин і Катерина Кругляк. Вітали гостей: добр. Ю. Лучак, добр. М. Хом'як, і голова Філія Кругляк. Коло пам'ятної книжки були: Катерина Гарасим й Ґеня Стобрий.

Признання за підготовку належиться комітетові, який складається з таких осіб: Ольга Ганночко, Софія Гриник, Софія Василишин, Марія Лазарук, Анастасія Шемелюк - Радомська, Емілія Рипка — голова комітету.

Гарну обкладинку для вписування імен на грамотах нарисувала Марія Прокопів. Друкування програмок виконала Фіона Пелех.

Квіти на головний стіл подарували Софія Василишин, Софія Гриник, Емілія Рипка, в пам'ять сестер: Параскевії Сліпчук, Марії Солован і Стефанії Пауш.

Емілія Рипка, голова комітету

ЮВІЛЕЙНА ВЕЧЕРЯ П-ВА П. і Ю. ДРУЛІВ

В суботу 13 листопада 1982 р., діти п-ва Петра й Юзефи Друлів, влаштували в Народному Домі в Мензі, Ман. ювілейну вечерю з нагоди їх 60-ліття подружжя. Був це радісний день, як для батьків, так і для дітей, внуків і правнуків, що Бог обдарив їх щасливо дочекати рідко здійсненого ювілею.

Внучки Даруся й Беверлі вдекорували корсажем ювілятів як також їх дружбів, Настю й Миколу Друлів. Господар вечора, син Нестор, покликав пані Михаліну Чвалюк до молитви перед вечерею, яку приготовили невістки Ганя й Ванда та дочка Олеся при помочі кількох членок жін. т-ва. Тост за здоров'я ювілятів підняв внук Левко.

Дуже гарне враження викликали 8 правнуків, починаючи від першого, котрі підходили обдаровуючи бабу й діда чудовою рожею..

Дочка Олеся привітала ювілятів від родини й гостей а від себе висловила батькам щиру подяку за все добро й любов, та побажала їм Господнього благословення ще „На многі літа".

Про життєвий шлях оповіла Ґеня Матієшин. Петро, син Федора й Марії Друль, народився в околиці Росбурн, а Юзефа, з дому Григорія й Анни Кави, прибула до Канади трилітньою дівчиною. Вони подружилися 9-го листопада 1922 р. Бог поблагословив їх 7-ма дітьми — 4 сини — Нестор, Борис, Віктор і Денис, і 3 дочки — Олеся, Марта й Михаліна. Господарювали на фармі в околиці Мензі. Брали активну участь у будові УГПЦ Св. Преображення і Народному Домі та розвитку і зрос-

ту громадського життя. Петро був членом управ церковної громади й Народного Дому та вкладав немало праці через довгі роки. Тепер живуть в місті Овкбурн. Ювіляти втішаються 19 внуками й 8 правнуками.

Голова церковної громади, п. Орест Пелешок, дав признання ювілятам-піонерам, за їх участь в громаді і за трудолюбиву працю. Він закликав теперішнє покоління затримувати рідну українську мову, святу церкву, культуру — дар наших піонерів.

Привіти також склали пані М. Чвалюк від відділу ім. Лесі Українки, п. Іван Друль від Народного Дому і п. Кен Редлі від муніципалу „Стретклир".

Панство Друлі подякували всій родині за їхню пошану та за труд у влаштованні ювілею. Подякували всім приятелям, що прибули на це свято і всім представникам організацій за привіти.

Молитвою та многоліттям закінчено цей ювілейне свято, яке залишило по собі незабутній спомин для всіх.

Присутні склали з нагоди цього свята на українську пресу $85.00. П-во Друлі доложили свій дар і розділено $140.00 на „Український Голос" і $145.00 на журнал „Промінь".

О. Піць

БЛ. П. ОЛЕКСАНДЕР ІВАНЕЦЬ

Лойдминстер, Альберта

У вівторок 8 червня 1982 року, по короткій серцевій недузі упокоївся в Бозі Олександер Іванець, прожившн 83 роки свого трудолюбивого життя.

Народився Олександер (Алек) 29 березня 1899 року в Західній Україні, в родині Миколи й Татяни Іванець. В родинному селі Чорношовицях, Олександер виростав і ходив до школи.

1923 року відбув військову службу. Через злидні й голод в Україні 1926 року Олександер залишив рідне село, родину й виїхав до Канади. Поселився в Іннисфрі, Альберта. 1927 року працював на залізній дорозі. В 1931 році Олександер Іванець одружився з Марією Тарапацькою. Вінчались вони в українській православній церкві Св. Івана в Едмонтоні.

Родина Іванців переїхала до міста Лойдминстер, в Альберті. В 1942 році Олександер і Марія вписалися в члени української православної громади Всіх Святих в Лойдминстер. Олександер багато свого часу посвятив, помагаючи при будові нового храму Божого, якого будову закінчено в 1964 році.

В гостинному домі Іванців завжди перебували священики, які доїжджали до Лойдминстер обслуговувати громаду.

Олександер був людиною інтелігентною, очитаною, доброї, лагідної вдачі, всі його любили й шанували. Покійний багато читав. Від перших днів, коли появилася в Канаді українська преса, Олександер був її постійним передплатником. Передплачував „Канадійський Фармер", „Укра-

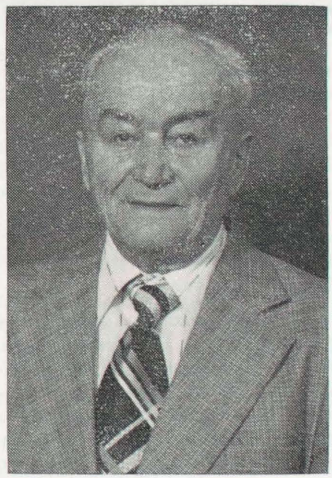

їнський Голос", „Вісник", а також читав „Промінь", який передплачувала його дружина Марія.

Після довголітньої праці на залізниці в 1964 році, Олександер перейшов на заслужений відпочинок. Любив працювати біля своєї хати а також в городі. Майже кожного дня, знаходив час, щоб, при каві, поговорити з своїми друзями. Жалів над долею своєї батьківщини України, якої вдруге не довелось йому побачити.

Залишив у глибокому смутку дружину Марію, два сини: Мілька з дружиною Славкою в Лойдминстер, Стася з дружиною Стелою в Монтреалі, 6 внуків, а також брата Дмитра й сестру Ксеню в Україні, близьку й дальшу родину й багато друзів.

Похоронні відправи служили: настоятель громади Всіх Святих о. прот. Ярослав Пук і о. Петро Гнатів з Йорктону. 10 червня в четвер, була відслужена Панахида, а в п'ятницю 11-го червня, заупокійна Служба Божа. На похоронних відправах співав дяк Мирон Шевчук з Вегревил, Альберта, а „Отче наш" сольо співала студентка Оля Федоркевіч з Лойдминстер. Тілоносцями були: Володимир Тарапацький, Едвард Тарапацький, Петро Тарапацький, Петро Павук, Михайло Гнатів, Джім Криковський. Тіло покійного Олександра похоронено на міському цвинтарі в Лойдминстер.

Після похорону відбувся поминальний обід, який приготовили членки Союзу відділу ім. Св. Анни. Під час обіду промовляв о. прот. Ярослав Пук, а подяку від родини склав син покійного, Мілько Іванець. В пам'ять покійного, родина склала пожертву на українську пресу: па прес. фонд „Вісника" і на вироблення кліше $70.00 і на прес. фонд „Промення" й на вироблення кліше $70.00.

Хай Милостивий Господь оселить душу покійного Олександра в Царстві Своїм Небеснім, а канадійська земля хай буде йому легкою.

Вічна йому пам'ять!

Добр. Марія Гнатів

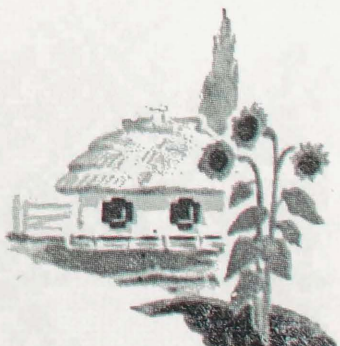

БЛ. П. ОЛЕНА ГАБРОВИЧ

Українське організоване жіноцево в Гамільтоні понесло велику втрату. 16-го серпня 1982 р., по короткій, але важкій недузі, заосмотрена святими тайнами, відійшла у вічність бл. п. Олена Габрович.

Олена народилася 21 вересня 1914 року в селі Русів, пов. Снятин, Станиславівської области, тепер Івано-Франківська. До народньої школи ходила в селі Русові, до середньої школи в Снятині, а опісля закінчила курси в Львові в школі „Труд".

Любов до свого народу й бажання працювати для нього Олена винесла вже молодою дівчиною з рідного краю. Одружилася з Василем Габровичем під час війни, виїхавши у велику мандрівку до Німеччини, а згодом на нове поселення до Канади. В місті Гамільтоні включилася в ряди Організації Українок Канади ім. О. Басараб і як діяльна членка несе обов'язки, котрі на неї покладено, і гідно їх виконує. З рамени ОУК очолює Комітет Українок Канади — Відділ Гамільтон через дві каденції. Так само через сім років очолювала Культ.-освітню референтуру і Суспільну опіку при відділі КУК(Ж). Була членкою товариства „Золотий вік" при українській церкві Св. Духа.

Покійна Олена мала чутливу і шляхетну душу, допомагала бідним родинам у Бразилії та в інших поселеннях українців. Була членкою Мистецької ради, опікувалася виставкою рукотворчих експонатів, яка стало приміщена в міськім ратуші Гамільтону. З нагоди 90-річчя Укра-

їнського Жіночого Руху була відзначена грамтою КУК. Любила над усе українську вишивку і репрезентувала її перед чужинецьким світом. Була основницею гуртка Книголюбів при Відділі ОУК, а згодом очолювала цей гурток, де і проявила велику активність. Була заступницею голови гуртка книголюбів при церкві св. Духа.

Олена була людиною, яка все своє життя виповнила корисним змістом. Життя її, як дружини, матері і бабусі, гостинної і привітної, віддзеркалювало завжди сильну волю, бо по болючій втраті своїх дітей бл. п. Романа і Люби, як правдива глибоко віруюча християнка прийняла волю Божу.

Під час Панахиди похоронне заведення було переповнене приятелями і знайомими, так само під час Похорону, які прийшли віддати пошану і відправити на вічний спочинок покійну Олену.

Святу Літургію і чин похоронних відправ служив о. Р. Ганкевич, парох церкви Св. Духа. На цвинтарі прощали адв. Косович, родина В. Габровича і Анна Стецькович. В залі св. Духа відбулася тризна, молитву провів о. Р. Ганкевич. Тризною провадив К. Когут. Промовляли: о. Р. Ганкевич; Анна Стецькович від Відділу ОУК і Відділу Комітету Українок Канади; М. Ганас від гуртка книголюбів при церкві св. Духа; Д. Бродгед від Суспільної Опіки; І. Бойко від відділу КУК.

На похорон прибула родина з Нью-Йорку, Оттави, Торонто. Покійна Олена залишила у великім горю чоловіка Василя, дочку Христю з чоловіком і п'ять унуків.

Нехай же ця не своя, але гостинна земля буде їй легкою!

На заклик відділу КУК(Ж) у Гамільтоні проведено збірку на українську пресу і харитативні цілі. Збірка принесла $555.00, яку розділено:

Суспільна Опіка — місцевий відділ — $125.00, „Жіночий Світ" — $100.00, Стипендія для студента в Бразилії — $80.00, „Новий Шлях" — $75.00, „Шлях" — пластовий журнал — $75.00, „Наша Мета" — $50.00, „Промінь" — $50.00.

Анна Стецькович

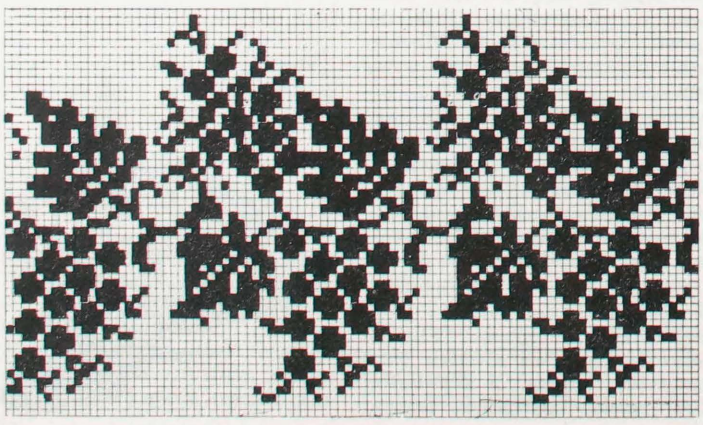

Українська хрестикова вишивка, кольори чорна і червона — листочки чорні, калина-ягоди червоні.
Наддніпрянщина, Придніпров'є, Черкаська область

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладу нев'янучий вінок у пам'ять мого дорогого і коли незабутнього мужа, бл. п. Григорія Тарнопольського, який упокоївся п'ять років тому під час Різдвяних свят, складаю $10.00 но „Промінь". Пам'ять про покійного завжди з нами.

Дружина Марія Тарнопольська, Мелфорт

— — — — —

Членки відділу ім. Св. Княгині Ольги у Вернон, Б. К. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу заслуженої членки Союзу, бл. п. Гафії Лучак, яка упокоїлась 27 листопада 1982 в Калгарі, Альберта. У світлу пам'ять покійної складають $10.00 на „Промінь".

Родині висловлюємо щирі співчуття. Покійній вічна пам'ять.

Зіннія Тимчук — голова
Настасія Микитюк — реф.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у перші роковини упокоєння мого покійного мужа Йосифа Лисого, який відійшов з цього світу 5 січня 1982 року, у його світлу пам'ять засилаю $18.00 на „Промінь". Хай канадська земля буде йому легкою, а пам'ять про нього завжди з нами.

Дружина Теофіля Д. Лиса,
Ґрімзбі, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Івана Ґояна, заслуженого члена УГПЦеркви у Витков, Саск., який упокоївся 10 грудня 1982 р. засилаємо $25.00 на „Промінь", що його родина Ґоянів все читала.

Громада Св. Духа у Витків висловлює щире співчуття дружині Михаліні та всій родині.

За відділ — Ганя Іванчук, голова
Ольга Волошен, секр.

— — — — —

Кладу троянду на свіжу могилу добр. Розалії Фик, яка упокоїлась у Келовна, Б. К. і засилаю $5.00 на „Промінь"; о. Фикові і родині висловлюю щирі співчуття.

Марія Лазарук, Едмонтон

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів у світлу пам'ять моєї дорогої незабутньої мами, бл. п. Параскеви Циганевич і складаю $15.00 на журнал „Промінь".

Дочка Марія Саранчук з родиною, Вінніпеґ

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу Тараса Стеценка, сина добр. і отця Стеценків, який упокоївся і жовтня 1982 р. у його світлу пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Отцеві і добр. Стеценкам висловлюємо щире співчуття.

Петро і Марія Чижовські,
Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

Кладу нев'янучі квіти на свіжу могилу моєї пасербиці Юстини Гриневич, яка упокоїлась 11 грудня 1982 року у Вакав, Саск., у світлу пам'ять покійної засилаю $20.00 на „Промінь", якого покійна передплачувала від початку.

Марта Савчук, Принц Алберт, Саск.

Кладу китицю нев'янучих квітів у світлу пам'ять наших дорогих батьків — Василя і Софії Гутів та Василя і Софії Комаранських, а також брата Миколи Гута, в їх пам'ять засилаю $10.00 на „Промінь". Наша любов і пам'ять про них завжди з нами.

Ґеня і Григорій Комаранські
Шортдейл, Ман.

— — — — —

У світлу й незабутню пам'ять наших дорогих посестер-добродійок: добр. Ґоргіци — упокоїлась 11 березня 1982 р.; добр. Катерини Самець — упокоїлась 21 серпня 1982 р.; добр. Марії Стефанюк — упокоїлась 20 березня й на свіжу могилу добр. Розалії Фик — упокоїлась 7 листопада 1982 р., в їх світлу пам'ять складаємо $80.00 на журнал „Промінь". Поруч висловлюємо наші найглибші співчуття родинам покійних. Вічна їм пам'ять!

Добродійки міста Едмонтону: добр. Наталія Фляк, добр. Маруся Василів, добр. Маруся Лакуста, добр. Діяна Семотюк, добр. Ольга Бойчук, добр. Марія Хом'як, добр. Юстина Лучак і добр. Надя Крищук.

— — — — —

У п'ятнадцяті роковини упокоєння мого дорогого і незабутнього мужа, бл. п. Петра Олійника, який упокоївся 3 грудня 1967 року, складаю у його світлу пам'ять нев'янучий вінок і засилаю $12.00 на фонд „Променя".

Дружина Марія Олійник з родиною,
Гайес, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять Івана Ґабриша — упокоївся 14 лютого 1963 р. в Ґефорді, Саск. і засилаємо у його пам'ять $5.00 на „Промінь" і замість квітів засилаємо $5.00 на „Промінь" у пам'ять Василя Демянюка — упокоївся 2 лютого 1977 р. в Ню Вестминстер, Б. К.

Діти, внуки і правнуки: Михаліна, Роман з Кемрось, Альта.; Мирон, Дарлін, Роней і Донна з Кренбрук, Б. К.; Богдан Демянюк з Савт Бирнабі, Б. К.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять Теодора Дметрійчука, який упокоївся 8 лютого 1981 року в Мус Джо, Саск., у світлу пам'ять засилаю $12.00 на журнал „Промінь".

Дружина Василина Дметрійчук і діти
Мус Джо, Саск.

— — — — —

У п'яті роковини упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Миколи Домашовця, який відійшов на вічний спочинок 25 лютого 1978 р. у Норт Бетлфорд, Саск., у його світлу пам'ять складаю $20.00 на „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Катерина Домашовець,
сини, невістки і внуки, Норт Бетлфорд

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дружини Марії, яка упокоїлась 2 вересня 1982 р. складаю $26.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Муж Василь Страшок, Едмонтон

Довкола дому

Стефанія Кульба

Колач на гарбузі

3 коверті скородіючих дріжджів
½ горнятка літеплої води
1 горнятко пряженого молока
¾ горнятка масла
5 яєць
1 горнятко цукру
¾ горнятка гарбуза (може бути консервований)
1 ложечка соли
1 ложечка ванілії
½ ложечки міґдалового екстракту
Терта шкірка одної цитрини або помаранчі
7½ горнят муки

Розмочити дріжджі в літеплій воді. Молоко спражити і на гаряче дати масло. Яйця вбити разом і додавати цукор малими частками та разом вбивати. Змішати дріжджі, молоко з маслом і вбиті яйця з цукром. Додати решту складників і замісити мукою. Тісто має бути тугіше як на бабку. Добре вимісити, щоб тісто було гладке й елястичне. Накрити і дати до теплого місця, щоб підросло. Як виросте, помісити і ще раз дозволити вирости. Виложити тісто на стільницю, покраяти на чотири частини, зробити з кожної довгий валок, посередині грубший, а на кінцях тонший. Сплести в косу. Дати до вимащеної довгої форми і дозволити вирости. Помастити верх яйцем і посипати маком. Тісто можна теж виробити на круглий колач, як хто хоче. Зробити для того рівні валки, сплести косу і кінці зліпити разом.

Нагріти піч до 350 ст. Ф. Вложити колач в піч і зразу знизити температуру до 300 ст. Ф. і пекти в тій температурі 40 мінут, а пізніше знову знизити температуру до 275 ст. Ф. і пекти ще 20 мінут.

Гарбузовий колач пухкий, приємно жовтий і держиться довго свіжим. На гарбузі печуть теж і бабки.

— — —

Буковинська кукурудзяна начинка

1 мала цибуля, посічена
½ горнятка масла або смальцю,
1 горнятко кукурудзяної муки
½ ложечки соли
2 горнятка зимнаго молока
2 яйця

Усмажити цибулю з маслом або смальцем на легко рум'яно; додати кукурудзяну муку і сіль і разом все смажити на вільнім вогні, мішаючи весь час. Додати зимне молоко, розправити і як починає гуснути, долити гаряче пражене молоко. Варити на вільнім вогні 10 хвилин, мішаючи весь час. Виставити набік. Вбити яйця і домішати до маси. Виложити у вимащену ринку і пекти в мірні печі (350 ступенів) 1½ до 2 годині. Цей припис вистачає на шість осіб.

Джін Загайко

— — —

ЛЮБИТЕ СИР? Щоб сир не висихав помастіть кінець рубаний маслом. Щоб сир не висихав добре завинути в платок намочений вином або оцтом. Різати сир легше тупим ножем ніж гострим. Загріти ніж трошки і тоді сир ріжеться як масло.

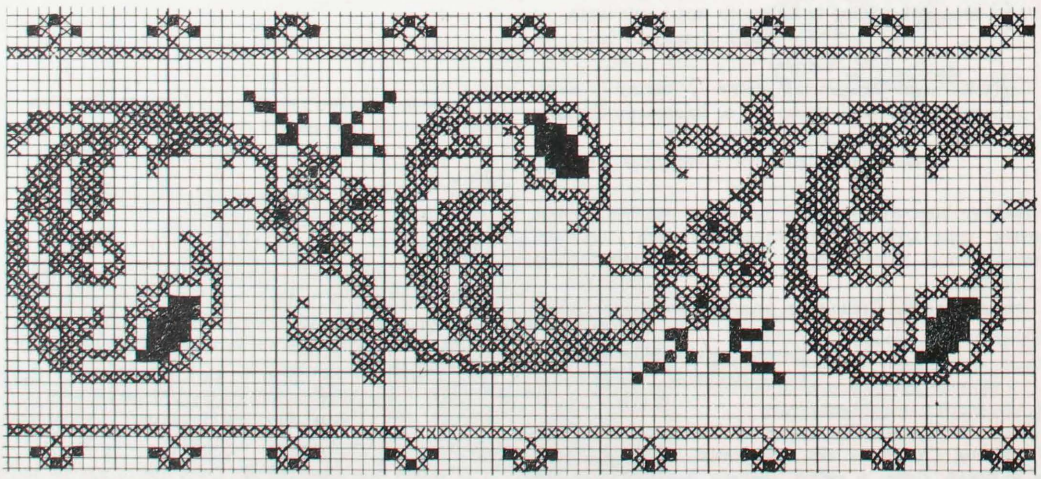

Харківщина: — Взірець вишитий хрестиковим стібом в двох красках
■ чорна, × червона 816 DMC.
Український Музей, Сх. Філія; рисувала **І. Вахна**

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

А. Гудима — Транскона **1**
Дора Воронюк, Едмонтон **1**
Марагрета Ременда, Вест Ванкувер **1**
Анна Ластівка, Вернон, Б. К. **1**
Анна Горбай, Роблін, Ман. **1**
М. Нечай, Бімзвил, Онт. **1**
Марія Білоус, Давфин, Ман. **2**
Марія Гарбус, Саскатун **1**
Анна Кузик, Вилінгдон, Алта. **1**
Н. Міщук, Вінніпеґ **1**
Анна Зузак, Едмонтон **1**
Марія Цьона, Блейн Лейк, Саск. **1**
Тилі Островерха, Едмонтон **1**
Марія Лазарук, Едмонтон **1**
Українська Книгарня, Едмонтон **1**
Марія Федчук, Вінніпеґ **1**
Меланія Гребенюк, Саскатун **1**
Ольга Маковська, Мікадо, Саск. **1**
Анна Клапоущак, Давфин **1**
Настасія Микитюк, Вернон **1**
Ліза Бот, Скарборо, Онт. **1**
Прот. Юрій Туржанський, Ванкувер **1**

ПРЕС-ФОНД ЗА ЛИСТОПАД І ГРУДЕНЬ 1982

Відділ ім. Кн. Ольги, Торонто	$200.00
Відділ ім. Лесі Українки, Гамільтон	100.00
Мері Лу Глек, Реджайна	100.00
Провінційна Екзекутива Союзу Східньої Канади	100.00
Провінційна Екзекутива Союзу у Брит. Колюмбії	100.00
Марія Макаренко, Лондон, Онт.	26.00
Пров. Екзекутива Східньої Канади	25.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Кадет-Елишем	25.00
Софія Ясенчук, Ванкувер	25.00
Марія Прокіпчук, Вінніпеґ	25.00
Анна Кравець, Едмонтон	25.00
Софія Іванків, Скотленд, Онт.	20.00
Анас. Бабляк, Монтреал	20.00
Софія Кушнірик, Виниярд, Саск.	18.00
Меланя Гребенюк, Саскатун	15.00
С. Мойсюк, Келовна	10.00
Відділ Доньки України, Роблін, Ман.	20.00
Зоря Шевчук, Виниярд, Саск.	10.00
Наталя Гайдук, Чиливек, Б. К.	10.00
Стефанія Михасів, Кемсак	8.00
Марія Митрук, Келовна	8.00
Я. Барабаш, Келовна	8.00
Анна Стасів, Мисисага	8.00
Д-р Зоя Плітас, Торонто	8.00
Волчанська, Едмонтон	8.00
Марія Бурак, Бімзвил, Онт.	8.00
Катря Тузик, Давфин, Ман.	8.00
Оля Заставна, Кадворт, Саск.	8.00
Ліна Козар, Етелберт, Ман.	8.00
Добр. Емілія Труфин, Давфин	8.00
Марія Драбиняста, Вінніпеґ	8.00
Єлена Романюк, Едмонтон	8.00
Стася Зварич, Вегревил	8.00
Теодосія Музика, Атабаска	8.00
Д. Максимич, Монтреал	8.00
Вікентія Хрущ, Атабаска	8.00
Емілія Слюзар, Лондон	6.00
Варвара Логин, Гамільтон	6.00
Лариса Килимник, Торонто	6.00
Стефанія Кульба, Монтреал	6.00
А. Бойків, Калґари, Алта.	6.00
Олена Симчич, Саскатун	6.00
Анна Боечко, Радвей, Алта.	6.00
М. Федак, Скарборо, Онт.	5.00

По $3.00 склали: Лідія Мельник, Торнгил, Валя Василенко, Содбури, Антонія Дутко, Вінніпеґ, Анна Андрущенко, Торонто, Анна Петров, Вінніпеґ, Анна Клапоущак, Давфин, Петро Остапчук, Монтреал, Кароля Савицька, Монтреал, М. Солона, Едмонтон, Ліза Бот, Скарборо, А. Савдик, Скарборо, Стефанія Кукурудза, Скарборо, Марія Болусмяк, Скарборо, Е. Гриньків, Скарборо, Тамара Чорна, Скарборо.

Складаємо найщирішу подяку за кожний дар, який тут проголошено. Такі пожертви не тільки помагають журналові фінансово, але скріплюють його морально і запевняють нас, що маємо вірних та ідейних друзів.

Редакція й Адміністрація

КОЛЯДА НА „ПРОМІНЬ"

Цього року вдалось нам видрукувати журнал вчасно, щоб дальші міста могли одержати його перед Різдвом. Святочні привіти, що наспіли пізніше проголошуємо тут як Коляду.

Відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні — $30.00 і $100.00 як дар на журнал з Членського передріздвяного вечора (допис буде окремо).

Відділ ім. Олени Пчілки в Бирнабі, Б. К. вітає Різдвом Христовим все членство Союзу Українок та жертвує $25.00 коляду на „Промінь".

Пані Ірина Шлапак з Мюнхену, Зах. Німеччина, з побажаннями веселого Різдва і щасливого Нового Року, прислала $25.00 на коляду.

Пані Софія Кушнірик з Винярд, Саск. згадує у днях Різдва Христового наших славних провідних людей, прот. В. Кудрика та інших, бажає редакторам щасливого нового року посилає коляду $18.00 на „Промінь".

Пані Параскевія Матвійчук з Брендону, святочні побажання і $15.00 на коляду.

П-во Іван і Анна Чабан з Торонто вітають з Різдвом Хритовим та посилають $35.00 на коляду. Бажають редакції і всім своїм приятелям, здоров'я та всього добра в Новому Році.

Пані Марія Ґонсов з Ляшін, святочні побажання — $10.00 від неї та пані М. Немої, яка поволі повертається до здоров'я.

Пані Марта Маленькі з Канори, Саск. $8.00 на коляду з побажаннями редакції успіхів у новому році.

Особливо щиро дякуємо за нові річні подарункові передплати „Променя", яких було цього року 25, проголошені у розділі „Придбали нові передплати".

OCT 83
P U-44
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

11130-1018

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2